

resurse spirituale

Nr. 31 - 2014

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

CREDINȚĂ PENTRU LUCRURI MAI MARI

MIRACOLUL cu adevărat IMPORTANT
Jeffrey W. Dove | 3

Căutând PUTEREA DUHULUI
L. Alton Garrison | 5

Seria Penticostalul Complet
Partea a 3-a: ARVUNA
Mark Wootton | 9

**Crezând în Dumnezeu pentru
LIDERI ÎN STILUL LUI ISUS**
James T. Bradford | 11

**Crezând în Dumnezeu pentru o
BISERICĂ PROFETICĂ RELEVANTĂ**
Doug Clay | 16

Seria „Trăirea în Împărăție”
Partea a 3-a: Restaurarea RELĂȚIEI
H. Maurice Lednicky | 20

CINCIZECIMEA: Aceasta este povestea noastră
Robert P. Menzies | 24

Seria Coasta lui Adam
Partea a 2-a
Marcia Lednicky | 30

Chemarea la Altar: SCOATEREA NĂVODULUI
H. Maurice Lednicky | 33

Dărnicia: SEMĂNATUL ȘI SECERATUL
Glenn Reynolds | 35

REVISTA resurse spirituale

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro
www.liferomania.ro

resurse
spirituale

Revistă publicată de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
OP 10, CP 25, 410610 - Oradea, România
Tel.: 0359.322.744; 0359.177.636; 0744.624.236
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro
Website: www.resursespirituale.ro



Colectivul de redacție:

Redactor Șef:	Warren Flattery
Traducător:	Elisabeta Chiriță
Editor:	Luca Crețan
Layout:	Daniel Ardelean

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

© Life Publishers International - Toate drepturile rezervate.

MIRACOLUL CU ADEVĂRAT IMPORTANT

de Jeffrey W. Dove

Dumnezeu ne instruiește în Deuteronomul 8:2 să „[ne aducem] aminte...”, iar în Deuteronomul 8:11 să „[nu uităm]...”. Rememorarea istorică a intervențiilor divine, ca și a experiențelor proprii (fie ele bune SAU rele), nu numai că este așteptată de la noi, în calitate de lideri, ci ne este și poruncită în Scriptură.

Multe s-au spus într-un mod negativ despre teologia „ce spui, asta vei primi” și, ca în cazul tuturor teologiilor, unele critici sunt întemeiate, pe când altele nu. Dar este adevărat faptul că „din prisosul inimii vorbește gura”. Astfel, dacă inima mi-este plină de amărăciune, voi pomeni mereu despre asta, iar amărăciunea va rămâne în inima mea. Dacă inima mi-este plină de mânie, sau de vreo poftă trupească, sau de zgârcenie, sau de gelozie, acestea vor fi menționate în vorbirea mea, iar efectele nu se vor lăsa nici ele prea mult așteptate. În privința aceasta, cuvintele și meditațiile inimii noastre ne ajută sau ne rănesc foarte mult.

Totuși, eu susțin că noi trebuie să înlocuim aceste cărți și cugetări negative cu faptele mărețe ale lui Dumnezeu consemnate în Sfintele Scripturi, dar și cu lucrările făcute de El în viața noastră, atunci când am văzut cu adevărat mâna DOMNULUI în acțiune. Nu înceta vreodată să-ți aduci aminte de bunătatea și de puterea lui Dumnezeu. „Eu declar aceasta despre DOMNUL: El este locul meu de scăpare și cetățuia mea; Dumnezeul meu în care mă încred” (Psalmul 91:2 NLT). Vorbind (cu voce tare) sufletului meu, mă voi alătura psalmistului care spune: „*Pentru ce te mârnești, suflete, și gemi înăuntrul meu? Nădărduește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lăuda: El este mântuirea mea și Dumnezeul meu*” (Psalmul 43:5, NIV).

„Pentru ce te mârnești, suflete?” Regele David vorbește cu el însuși, afirmând adevărul, chiar dacă el îl simte în duhul lui, sau nu încă. Faptul de a rosti și a repeta, nu cu speranța deșartă că repetarea aduce rezultate, ci cu convingere și încredere, denotă „cunoașterea” adevărului. Sau, altfel spus, pregătirea inimii în așteptarea Duhului Sfânt care să vină și să producă un miracol, **acela de care avem cu adevărat nevoie**, și nu minunea pe care o căutăm sau minunea de care credem noi că avem nevoie.

Există perioade de mari minuni pentru înaintarea Împărăției Cerurilor, iar acestea rezonează cu ardoarea și

dorința inimilor noastre de a vedea cum Dumnezeu lucrează pentru noi. Sunt vremuri în care se creează o cale sau se deschide o ușă pentru evanghelizare într-o familie sau într-o comunitate de familii care, altminteri, nu și-ar fi deschis niciodată ușa ca să audă Evanghelia.

Dar de câte ori nu ne-am „pus mâinile peste cei bolnavi” iar ei NU s-au vindecat? Sau de câte ori n-am încercat să poruncim să se pogoare foc din cer peste o situație supărătoare, cum ar fi o boală gravă ca și cancerul, ori vreo nedreptate sau opoziția inflexibilă din bisericile noastre, doar ca să fim nevoiți să le suportăm încă multă vreme?

Cei care citim aceste pasaje suntem lideri și nu începători în ale credinței, sau fanatici care explică simptomele grave cu afirmații despre o credință slabă, sau despre un „păcat în viața celui pentru care ne-am rugat”. În calitate de lideri, noi L-am văzut pe Dumnezeu la lucru, am simțit prezența Duhului Sfânt în timp ce El Se mișcă prin noi și printre noi, iar cu toții am văzut miracole minunate și verificabile în timp ce ne-am rugat sau la scurtă vreme după ce ne-am rugat, împreună, cu credință. Dar am văzut și situația opusă când Domnul spune: „Așteaptă în prezența Mea, caută-Mă, zăbovește până când vei descoperi voia Mea perfectă pentru această situație.” Nevoia noastră, sau ceea ce trebuie să căutăm noi este „MIRACOLUL CU ADEVĂRAT IMPORTANT”... miracolul pe care Dumnezeu îl vrea, din perspectiva Lui, în tărâmul nesfârșit al veșniciei. Într-adevăr, (deși niciunui dintre noi nu ne place să predicăm asta) Dumnezeu spune deseori „Nu, Eu aleg să nu fac asta”, sau chiar mai des, „Așteaptă, am ceva mai bun pentru tine decât lucrul pe care Mi-l ceri tu”. Aceste răspunsuri sunt dificil de îndurat atunci când te rogi pentru cineva drag care este lovit de o boală chinuitoare sau care a avut un accident de mașină, iar viața îi atârână de un fir de păr.

Important este ca noi, în mod continuu și constant, cu credință și cu convingere, să ne rugăm Dumnezeului care vindecă, Dumnezeului care izbăvește, Dumnezeului care ESTE, indiferent de modul în care răspunde El. Cartea Evrei ne învață acest lucru despre credință, ca despre un lucru de care să ne aducem aminte. Ne place să vorbim despre aceia care au cerut o minune sau care au experimentat izbăvirea, dar Scriptura declară că cei ce n-au primit izbăvire, sau viață,

sau vindecare, sunt „la fel de importanți” pentru că ei au căutat și au tânjit după *Miracolul cu adevărat important*.

*Și ce voi mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea, dacă aș vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Iftaie, de David, de Samuel și de prooroci! Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe. Femeile și-au primit înapoi pe morții lor înviați; unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea, și au fost chinuiți. Alții au suferit batjocuri, bătaii, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu ferăstrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigonți, muncți, - ei, de care lumea nu era vrednică - au rătăcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului. Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit; **pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi. Evrei 11: 32-40***

Unii (mulți) au primit răspunsul pe loc, în vreme ce alții au suferit și au murit așteptând ce? *Miracolul cu adevărat important!*

Am să vă împărtășesc acum o istorioară personală. Ca tânăr păstor, cu mai bine de 30 de ani în urmă, am fost chemat la patul unei femei care, pe-atunci, mi se părea foarte bătrână (avea probabil cam 65 de ani, dar eu eram atunci foarte, foarte tânăr, însă astăzi unii arată destul de bine la vârsta aceea!). Femeia respectivă nu mai avea mult de trăit; medicii o anunțaseră deja că i se apropie sfârșitul. Diverse persoane ce-o cunoșteau pe femeie au venit să se roage pentru ea, au poruncit demonilor să plece, au mustrat forțele întunericului și chiar au luat în derâdere diagnosticul pus de medici. Eu am fost ultimul la rând, ultimul om al lui Dumnezeu care venise să ceară o minune în situația dramatică în care se afla femeia aceea. Înainte să merg la spital, eu postisem și mă pregătisem spiritual. Mă așteptam la o bătălie aprigă, la nivel spiritual, pentru însăși viața acelei femei.

Imediat ce-am intrat în salonul de spital și înainte s-apuc să mă rog, femeia mi-a cerut să iau loc și să-i dau voie să-mi citească din Scriptură. Bineînțeles c-am fost surprins de gestul ei. Planul meu de atac spiritual fusese modificat pe loc; nu de către vreo întăritură demonică, ci de însăși femeia pentru care venisem să mă rog. Ea mi-a citit din Biblie și mi-a vorbit despre Cer, împărtășindu-mi cu duioșie și sinceritate despre prietenia ei personală cu Mântuitorul, despre tărâmul veșniciei și despre faptul că ea era pregătită pentru orice eventualitate. Mi-a mulțumit c-am vizitat-o, apoi mi-a zis că vrea să se roage pentru mine. Această femeie bolnavă, aflată pe patul morții, voia să-și pună mâinile PESTE MINE! Am îngenunchiat, iar ea și-a pus o mână pe umărul meu. Apoi s-a rugat pentru pace în inima mea, pentru unger, pentru

înțelegere. S-a rugat pentru puterea Duhului Sfânt în viața mea și pentru ca lucrarea mea să devină tot mai eficientă în anii care vor urma. S-a rugat pentru soția mea și pentru cei doi copilași ai mei, pentru prosperitatea mea personală și pentru creșterea bisericii pe care o conduceam. Ea s-a rugat ca și cum L-ar fi văzut pe Domnul stând acolo, lângă patul ei, și punându-și mâna pe celălalt umăr al meu, ca și cum împreună ei se rugau... pentru mine.

În ziua următoare, femeia a murit. Am văzut atunci oameni îndurerați și în lacrimi, iar unii dintre ei au început cu obișnuitele întrebări: „Unde a fost Dumnezeu? De ce nu ne-a ascultat El? Credința noastră trebuie să fi fost slabă sau poate că n-am folosit versetele potrivite sau poate că untelemnul cu care am uns-o n-a fost cel mai bun?” Și tot așa, au curs întrebările, una după alta.

Dar, acolo, cu ochii mei, eu am văzut *Miracolul cu adevărat important*, privind spre acel trup lipsit de viață. În duhul meu, am văzut-o pe acea femeie vie, sănătoasă, plină de vitalitate și frumoasă, cu toată energia și frumusețea tinereții veșnice, umblând de mână cu Mântuitorul ei. Și chiar am simțit mâna ei pe umărul meu, dar și pace în inimă, exact așa cum ea se rugase pentru mine.

Iar eu AM ȘTIUT. Dumnezeu auzise, Dumnezeu răspunsese, Dumnezeu ascultase rugăciunile noastre făcute cu credință. Îmi continui viața pe acest pământ încercând să-i ajut pe oameni să-și schimbe în bine viețile, să le întăresc credința, să mă rog pentru vindecarea lor și pentru provizia lui Dumnezeu pentru ei. Eu știu că El aude. Eu știu că El răspunde. Mă bucur când văd bolnavii vindecați și demonii alungați. Mă bucur când lucrul pe care l-am cerut îmi este dat în forma în care l-am cerut. Dar cred în Dumnezeu și pentru *Miracolul cu adevărat important* și cred că „El este și că răsplătește pe cei ce-L caută” (Evrei 11:6). Iar dacă Îi dau voie, dacă sunt un lider destul de matur ca să-L las pe Dumnezeu să fie „un Dumnezeu destul de mare”, eu voi vedea că Răscumpărătorul meu poate face „nespus mai mult decât cerem sau gândim noi.”

Eu sunt pregătit pentru *Miracolul cu adevărat important* din viața și din lucrarea mea ca lider. Sunt încredințat că și lucrarea ta va crește, că vor fi vieți transformate prin lucrarea ta, că vor fi trupuri vindecate prin lucrarea ta și că, în vremuri de lipsuri, banii necesari pentru acoperirea nevoilor tale vor curge înspre tine precum râul Iordanului. Dar ȘTIIND că *Miracolul cu adevărat important* este că El aude, că este acolo cu tine și că face toate lucrurile bine, eu mă rog pentru tine, prietene!



JEFFREY W. DOVE este director la Assemblies of God Bible Alliance și Life Publishers International, Springfield, Missouri, S.U.A. El a fost totodată pastor și misionar. A slujit ca director de misiune în Bangkok, Tailanda, pentru șase țări din Asia de Sud-Est, timp de 14 ani.

Căutând puterea Duhului

de L. Alton Garrison

Oare credincioșii din biserică au abandonat căutarea puterii Duhului pentru că noi nu le-am dat acces la ea de la bun început?

Suntem cu toții în căutarea de experiențe extraordinare și reflectăm pasiunea noastră pentru o viață care să iasă din tipare în aproape orice domeniu al vieții noastre: de la urmărirea succesului în carieră până la alegerea distracțiilor, și chiar în privința așteptărilor noastre pentru închinarea comună din biserică.

Această generație pare preocupată de paranormal. Atenția a milioane de oameni este monopolizată de ceea ce se petrece dincolo de tărâmul naturalului – de la super-eroii din filme și alte asemenea personaje, până la cărțile și benzile desenate pe care producătorii își bazează aceste filme. De ce? Eu cred că ei înțeleg un adevăr adânc despre viață – și anume că există o realitate dincolo de lumea materială și că în universul acesta acționează o putere mai mare decât noi înșine.

Gândește-te ce privilegiată este biserică! Ca urmași ai lui Cristos, putem experimenta o prezență foarte reală și o putere dincolo de capacitatea umană. Noi putem fi împuterniciți de Duhul.

Scopul principal al împuternicirii date de Duhul este de a îndeplini misiunea transformatoare de vieți a lui Dumnezeu în rândul celor pierduți. Cu provocările pe care le are astăzi biserică, încercarea de a implementa o schimbare folosind doar ingeniozitatea noastră, intelectul și efortul uman, este stupidă.

Dumnezeu nu ne-a abandonat, lăsându-ne fără niciun ajutor. Când puterea Duhului preia controlul în viața noastră, El ne echipează pe deplin și ne dă curaj să confruntăm lumea noastră pierdută cu speranța Evangheliei.

Penticostalii part-time

E trist, dar se pare că în multe biserici credincioșii fie abandonează umplerea cu puterea Duhului, fie n-au avut deloc parte de ea. Mă tem că, dacă Duhul Sfânt ar fi luat complet dintr-o biserică, multe elemente din activitatea acelei biserici ar continua ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Dar ce caricatură a ceea ce fiecare biserică a fost menită a fi! Se poate spune același lucru și despre viețile noastre personale? Sunt oare mulți implicați în lucrarea Domnului care se amăgesc că fac zi de zi o activitate „creștină”, dar care n-are nicio atingere divină asupra ei?

Fără acea atingere, produsă într-un mod puternic de umplerea și influența Duhului Sfânt, credincioșii ratează, în mare măsură, participarea lor eficientă la Marea Trimitere. A.W. Tozer a făcut această observație, contraintuitivă la prima vedere, pentru urmașul lui Cristos nerăbdător de a fi în slujba Împărăției: „Noțiunea populară că prima obligație a bisericii este aceea de a răspândi Evanghelia până la marginile pământului e falsă. *Prima obligație a ei este de a fi demnă spiritual pentru a o răspândi.* [Sublinierile cu italice aparțin autorului.] Domnul nostru a spus: ‘Mergeți’, dar El a mai spus și ‘Rămâneți’, iar acea așteptare a avut loc înaintea plecării. Dacă ucenicii ar fi plecat ca misionari înainte de Ziua Cincizecimii, acesta ar fi fost un dezastru spiritual copleșitor.”¹

Eu cred că bisericilor care au diluat afirmația misionară a Domnului nostru li se adresează avertismentul profetului Ieremia: „Poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate care nu țin apă” (2:13). Astfel de biserici au o formă de evlavie și tăgăduiesc puterea din aceasta prin faptul că ele caută, cu puțină tragere de inimă, călăuzirea și puterea Duhului. Aceste biserici s-au izolat de izvorul de apă vie și prin urmare nu mai au cu ce să-și umple puțurile. Ce-a rămas este o cochilie goală, doar o carapace golită de orice conținut.

Aceste biserici sunt penticostale doar uneori – când este convenabil, când nu presupune un pericol, când este corect social. Asemenea credincioși sunt penticostali part-time. Ei au schimbat sfințenia pe extravaganță; au uitat de neprihănire în căutarea lor după ritualuri; au ajuns să stăpânească o formă de religie sacrificând însă puterea Duhului.

Penticostalii part-time sunt creștini care au nevoie de multă îngrijire, dar impactul lor este foarte slab. Ei se laudă cu o mare autoritate, dar la primul atac al vrăjmașului sunt devastați. Își cunosc toate drepturile biblice, dar recunosc puține dintre responsabilitățile lor.

Există un singur antidot la o astfel de criză. Acesta este uimitor ca posibilitate, măreț ca putere și eliberator ca efect. Se numește, pur și simplu, ungere. Ungerea este puterea Duhului Sfânt. În final, nu există o definiție mai bună.

Ungerea este puterea lui Dumnezeu de a face lucrarea lui Dumnezeu într-o lume care s-a înstrăinat de Dumnezeu.

Steve Franklin, fondator și președinte al Covenant Heirs International, definește succint ungerea: „Ungerea este o abilitate supranaturală pentru o lucrare specializată.”²²

Dar ce este o lucrare specializată? Care este declarația de misiune specializată a bisericii sau a lucrării tale? Unde te integrezi tu mai exact în cadrul divin al Marii Trimiteri? Ungerea te va ajuta să-ți găsești lucrarea și te va împuternici s-o îndeplinești.

Puterea Duhului este necesară pentru ca biserica să-și atingă potențialul

Când ne gândim la o lucrare, automat ne imaginăm un scop. Noi înțelegem sarcina pe care trebuie s-o îndeplinim. Aceasta se conturează înaintea noastră ca potențial pe care Dumnezeu l-a creat special pentru noi. Dacă vrem să împlinim acel potențial și să atingem acel scop, noi avem nevoie să fim umpluți de Duhul.

Măreția Bisericii primare n-a stat în prosperitatea, planificarea, dimensiunea sau structura sa. Cartea Faptele Apostolilor nu prezintă Biserica într-o lumină fascinantă. Primii creștini erau oameni foarte obișnuiți, care erau tratați cu acel gen de ridiculare și de opoziție cu care biserica se confruntă și astăzi.

Liderii lor aveau origini modeste și mulți dintre ei nu erau școliți (4:13).

Ei aveau resurse financiare limitate (4:32).

Erau măcinați de gelozie (5:17; 17:5).

Se întâlneau în case (5:42).

Se confruntau cu rasismul (10:15).

Superstițiile erau răspândite (14:11).

Se luptau cu legalismul (15:1, 2).

Se interferau cu păgânismul (17:22, 23).

Se confruntau cu vrăjitoria (19:19).

Biserica Primară era măreață datorită prezenței lui Dumnezeu. Duhul îi împuternicea pe acești urmași ai lui Cristos să aibă impact și să transforme o lume care, în loc să-L recunoască pe Mesia, credea că romanii răstigniseră un învățător evreu din Nazaret. A fost nevoie de puterea Duhului pentru a străpunge acea ignoranță înșelătoare și a transmite Evanghelia – așa cum a fost comunicată de Petru, Pavel, Apolo, Priscila și Acuila – mulțimilor de oameni pierduți. Luca menționează Duhul Sfânt (sau Duhul) de 55 de ori în 28 de capitole; Duhul Sfânt este personajul central al cărții Faptele. Duhul a făcut ca potențialul bisericii să devină o realitate ce-a schimbat lumea.

O biserică împuternicită de Duhul este o biserică misionară

„Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1:8).

Unul dintre articolele de credință incluse în *Cape Town Commitment* — un document întocmit în orașul Cape Town în 2010 la al Treilea Congres Lausanne pentru Evanghelizarea Lumii — subliniază importanța Duhului Sfânt pentru misiunea Bisericii. „Îl adorăm pe Duhul Sfânt în unitatea Trinității, împreună cu Dumnezeu-Tatăl și cu Dumnezeu-Fiul. El este Duhul-misionar trimis de Tatăl-misionar și de Fiul-misionar, care suflă viață și putere în Biserica misionară

a lui Dumnezeu. Noi ne rugăm pentru și apreciem prezența Duhului Sfânt, deoarece fără mărturia Duhului lui Cristos mărturia noastră este zadarnică. Fără lucrarea de convingere a Duhului, predicarea noastră este în van. Fără darurile, călăuzirea și puterea Duhului, misiunea noastră este doar un efort omenesc. Iar fără roada Duhului, viețile noastre neatrăgătoare nu pot reflecta frumusețea Evangheliei.”²³

Apreciatul misiolog Arthur Glasser s-a exprimat astfel: „Prin urmare, noi nu vrem să limităm Duhul Sfânt doar la lucrarea de trezire a credinței (îndreptățire) sau la lucrarea de desăvârșire a credinței (sfințire). Duhul trebuie văzut în primul rând ca forța motrice din spatele oricărei acțiuni a oamenilor lui Dumnezeu în lumea din afara bisericii, dincolo de frontierele credinței, pentru a împărtăși Evanghelia celor care n-au auzit-o încă. Misiune înseamnă mișcarea de la Cristos, prin Duhul Său, către lumea pe care El a împăcat-o cu Dumnezeu. Astfel, ea se află într-un contrast puternic cu introvertirea individualistă sau eclesială, atât de comună în largi segmente ale scenei contemporane creștine.”²⁴

Prietenul meu Denny Miller a scris mult despre Duhul Sfânt și misiunea lui Dumnezeu. În cartea sa *Duhul lui Dumnezeu în misiune*, el scrie: „Biserica se confruntă cu o mare provocare. Cu mai bine de 2000 de ani în urmă, Isus Și-a trimis biserica să ducă Evanghelia la orice națiune și neam de pe pământ (Matei 28:18–20; cf. 24:14). Astăzi, mai mult ca oricând, această țintă este aproape atinsă. Misiologii vorbesc astăzi despre *încheierea* sau îndeplinirea trimiterii lui Cristos.”²⁵

Cum se poate întâmpla aceasta? Este oare posibilă? Da, este posibilă doar prin puterea lui Dumnezeu.



Când Luca a scris Bisericii primare, mulți își pierduseră râvna spirituală și zelul misionar. Luca menționează că recomandarea divină pentru eficiența misionară este ca poporul lui Dumnezeu să fie împuternicit de Duhul Sfânt și dedicat radical misiunii lui Cristos. Noi suntem împuterniciți ca urmare a unei experiențe spirituale numite botezul cu Duhul Sfânt.

„Așa cum Isus a poruncit ca ucenicii Lui să fie umpluți cu Duhul Sfânt înainte de a-și începe lucrarea, tot așa și apostolii au cerut ca ucenicii lor să fie umpluți cu Duhul înainte de a-și începe lucrarea. În felul acela, lucrarea a continuat să progreseze și să înainteze consecvent.”²⁶

Să avem, așadar, credință pentru o înnoire proaspătă, pentru o mare revărsare a puterii lui Dumnezeu!

Beneficiile împuternicirii date de Duhul

„Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare, și mădularele n-au toate aceeași slujbă, tot așa și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Cristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora. Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: cine are darul proorociei să-l întrebuițeze după măsura credinței lui” (Romani 12:4–6).

„Dar voi ați primit ungerea din partea Celui Sfânt... ungerea pe care ați primit-o de la El rămâne în voi” (1 Ioan 2:20, 27).

„Cristos în voi, nădejdea slavei” (Coloseni 1:27).

Gândiți-vă la cine este Cristos. El este Unsul. Acesta este sensul numelui Său și așa a trăit și a slujit El, așa L-a împuternicit pe El Duhul Sfânt ca să-Și îndeplinească misiunea dătătoare de viață. Cum vei reuși tu? Trebuie să integrezi alături de ungerea Duhului fiecare dar pe care ți l-a dat Dumnezeu, fiecare măsură de înțelepciune cu care te-a binecuvântat El și orice resursă umană pusă la dispoziția ta.

Pentru a înțelege cum ne ajută Duhul Sfânt pe fiecare să ne folosim darurile, gândește-te la electricitate. Electricitatea este generală în fluxul său, dar specifică în efectul ei. Când electricitatea ajunge în casa ta, ea este generală; dar efectul ei se vede când pui ceva în priză. Dacă pui în priză un radiator, obții căldură. Dacă pui în priză un aparat de aer condiționat, obții răcoare.

Când Duhul Sfânt pune ungere asupra ta, îți clarifici și-ți pui în valoare darul. Dacă ești un învățător, îi vei învăța pe oameni mai bine. Dacă tu conduci închinarea, îi vei conduce pe oameni într-o închinare mai semnificativă. Predicatorii vor predica mai bine, cei ce dăruiesc vor fi mai generoși și vor da cu mai multă bucurie, iar fiecare lucrător neordinat își va îndeplini responsabilitățile cu viziune și excelență.

Ungerea te va ajuta să fii mai mult decât ești

Fapte 1:8 promite, „Ci voi veți primi o putere...”

Duhul l-a ajutat pe un ciobănaș să ajungă rege, pe niște pescari să ajungă apostoli, pe un criminal din Egipt să scoată un popor din robie și pe un tâmplar să devină Mesia.

Gândește-te, într-o atitudine de rugăciune, la sarcinile pe care Dumnezeu ți le-a pus înainte. Îți par piedicile ca niște munți? Același Duh de putere promis în Vechiul și în Noul Testament dorește să-ți dea și ție ceea ce ai nevoie ca să faci ce-ți dă Dumnezeu de făcut.

„Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu – zice Domnul oștirilor” (Zaharia 4:6).

Ungerea te va ajuta să vorbești mai mult decât știi

În Fapte 2:4, când cei 120 au vorbit în limbi, Duhul i-a uns să vorbească. Cuvântul folosit aici este *apophthengomai*. Ei au vorbit limbi pe care nu le cunoșteau. Aceasta înseamnă „vorbire inspirată de Duhul”.

În ziua Cincizecimii, Petru s-a ridicat, s-a adresat mulțimii și a predicat în limba sa maternă ceea ce în greacă se numește „vorbire inspirată de Duhul” (Fapte 2:14). Cuvântul de-aici este, din nou, *apophthengomai*. La fel cum Duhul Sfânt a inspirat vorbirea în limbi – limbi pe care nu le cunoaștem – Petru a vorbit pe limba lui, dar Duhul Sfânt l-a inspirat.

Când Duhul Sfânt pune ungerea asupra noastră, El ia cuvintele noastre și le folosește în mod supranatural. Ca urmare a predicii lui Petru, oamenii s-au simțit străpunși în inimă și au fost nevoiți să răspundă la acea predică. Mulțimea a ajuns de la „Ce vrea să fie aceasta?” la „Ce să facem?” Trei mii au fost mântuiți în ziua aceea. Când ești uns de Duhul Sfânt, ceea ce spui într-o piață sau de la amvon nu trebuie să fie neapărat cuvintele tale, ci ceea ce rostești tu este o vorbire inspirată de Duhul.

Această călătorie cu Duhul Sfânt în vorbirea inspirată de Duhul începe cu botezul inițial pe care-l aduce El și care are ca semn distinct vorbirea în limbi. Fără doar și poate, o experiență emoțională intensă în timpul rugăciunii nu este

dovada biblică a botezului cu Duhul; glosolalia, în schimb, este. Iar acel dar al vorbirii în limbi trebuie să fie activ pe tot parcursul creșterii tale spirituale și al slujirii tale.

Melvin Ho notează: „În esență, ce ne învață Duhul Sfânt prin Luca și Pavel este că botezul cu Duhul, însoțit de vorbirea în limbi ca dovadă inițială, este o experiență atât normală cât și normativă (Fapte 2:4; 1 Corinteni 14:5); relația dintre darul vorbirii în limbi ca har și slujirea este asemenea unui șir neîntrerupt. Prima este inițiativa celei de-a doua, și are ca rezultat o zidire din ce în ce mai puternică a trupului și o extindere tot mai mare a Împărăției lui Dumnezeu.”⁷

Unii dintre voi se simt incapabili, nevrednici, vinovați și nepregătiți din cauza eșecurilor din trecut. Dar când mărturisiiți unui prieten, când predați unei clase de elevi sau când luați o decizie în afaceri voi puteți vorbi inspirați de Duhul. Vei spune atunci ceea ce n-ai studiat, vei vorbi despre lucruri pe care nu le-ai învățat unor oameni care știu că tu nu cunoști acele lucruri și, totuși, în mod profetic, afirmațiile tale vor fi corecte.

Când te întâlnești cu cei ce sunt răniți și zdrobiți și vei deschide gura ca să le vorbești, tu ai nevoie de ungerea Duhului ca să atingi o lume mult prea rănită pentru a putea fi vreodată vindecată prin înțelepciune și elocvență omenească. Ungerea te va ajuta să vorbești mai mult decât știi.

Ungerea te va ajuta să faci mai mult decât poți face

Când primești ungere, poți câștiga bătălii altminteri imposibile.

Samson a ucis 1000 de oameni cu o falcă de măgar; Șamgar a ucis 600 cu un otic de plug; Ghedeon a învins într-o luptă în care raportul forțelor era de 450 la 1, atunci când 300 de israeliți au învins 135.000 de madianiți, având la îndemână doar trâmbițe, vase de lut și făclii.

Ce viziune ți-a dat ție Dumnezeu? Îți sporește El pasiunea pentru mântuirea vecinilor tăi? Pentru comunitatea ta? Pentru lumea ta? La fel cum Dumnezeu a putut spori capacitatea umană în lupta cu dușmani omenești, permițând unui singur om să înfrângă sute sau chiar 1000, tot așa Duhul lui Dumnezeu poate spori abilitatea umană în salvarea sufletelor pierdute.

Pe măsură ce-ți reafirmi credința în puterea Duhului pentru viața și lucrarea ta, nu există nicio limită în ce privește capacitatea lui Dumnezeu de a lucra prin tine.

Chemați de a-L proclama pe Mângâietor

„Și Eu voi ruga pe Tatăl”, a promis Isus, „și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac” (Ioan 14:16).

Isus nu doar că le-a promis ucenicilor o nouă sursă de putere care va acționa în absența Lui; El i-a îndrumat să primească însăși prezența autorizată pe care ei o observaseră deja în viața și în lucrarea Lui.

Isus a fost...

Născut prin Duhul (Luca 1:35).

Împuternicit de Duhul (Matei 12:27,28).

Conducător de Duhul (Luca 4:1).

Uns de Duhul (Luca 4:18).

Botezat de Duhul (Ioan 1:32).

Înviat prin Duhul (Romani 8:11).

Făcut jertfă de ispășire pentru noi prin Duhul (Evrei 9:14).

Așadar, în tot ce comunică congregației tale despre Cristos, despre misiunea Lui și despre mandatul dat de către El

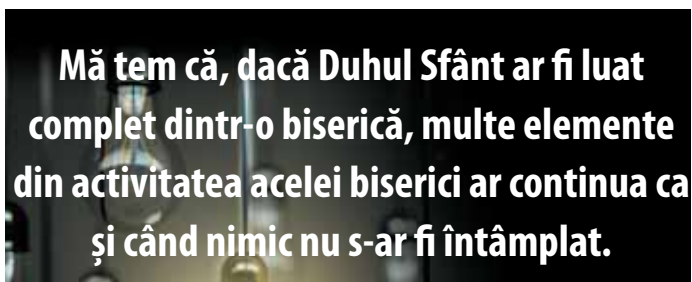
bisericii Lui, tu ai în plus responsabilitatea, oportunitatea și privilegiul de a chema biserica să primească ungera Duhului Sfânt și călăuzirea Lui, așa cum Mântuitorul a demonstrat aceasta de-a lungul vieții Sale.

Prezintă-L pe Duhul ca pe o Persoană

Duhul Sfânt este o Persoană, și nu ceva de genul neutru, sau o simplă prezență. El nu este o atitudine, o atmosferă sau un mediu ambiant. El este o Persoană care vorbește, gândește, planifică și este infinit de înțelept și de logic. „El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și va va descoperi” (Ioan 16:13).

Cel mai important aspect al lucrării Duhului Sfânt nu este legat de darurile Sale, de inspirația, manifestarea sau împuternicirea Lui, ori de miracolele Sale—ci de personalitatea Lui. El este executantul Divinității, Ajutorul nostru în slăbiciuni, sursa de putere pentru un mod de viață evlavios, Cel ce ne descoperă voia lui Dumnezeu, puterea mijlocirii noastre, Duhul înnoirii noastre. În fiecare capacitate, El este activ ca o Persoană divină în viețile noastre.

În Ziua Cincizecimii, Duhul Sfânt a venit peste Biserica



primară în cel mai personal mod posibil. Pentru a-ți conecta biserica într-un mod cât mai intim cu Persoana Duhului Sfânt, trebuie să fii decis să creezi o atmosferă de invitare la căutarea Botezului cu Duhul. Aceasta nu necesită o serie specială de predici, un vorbitor invitat sau o chemare la trezire (deși oricare dintre aceste strategii are valoarea sa). Dacă-ți propui să vorbești cu regularitate bisericii tale despre Botezul cu Duhul prin predicile tale, prin chemările la altar, la clasele de școală duminicală, în grupurile mici și chiar în buletinul bisericii sau în alte publicații, strategia respectivă va da roade. Vei fi martor la o înmulțire a botezurilor cu Duhul Sfânt, iar biserica ta va experimenta puterea unei slujiri eficiente.

Proclamă adevărul Duhului

„Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume Duhul adevărului” (Ioan 14:16,17). În timp ce comunică adevărul Cuvântului lui Dumnezeu în diferitele moduri ale slujirii tale pastorale, profită de orice ocazie ca să îndrepti atenția spre Duhul care dă viață aceluși adevăr.

Într-o epocă și o cultură care a deturnat, a diluat și a aruncat adevărul în relativism, insistă că o relație zilnică cu Persoana Duhului Sfânt va aduce claritate în viziune și scop în viețile credincioșilor.

Suține învățăturile Duhului

„Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu” (Ioan 14:26). Trăim într-o epocă în care sursele de informare se înmulțesc

rapid. Cu toate acestea, având atâtea informații la îndemână, cunoașterea noastră poate deveni una diversificată, dar superficială.

Prezintă congregației tale o viziune proaspătă despre Duhul ca Învățător divin. El poate da călăuzire și poate conduce mai concret și mai eficient decât orice best-seller de dezvoltare personală, decât orice expert autorizat și decât toate personalitățile influente din media la un loc.

Trăiește în biruința Duhului

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului” (Luca 4:18, 19).

De fiecare dată când stai în fața bisericii, tu privești la o mare de provocări ale vieții și la un sortiment larg de necazuri. Dar niciun obstacol nu este insurmontabil pentru Duhul, nicio suferință nu este prea grea ca să nu poată primi mângâierea Lui supranaturală.

Când faci apel la o concentrare permanentă asupra Duhului, tu eliberezi o ungeră nouă pentru a proclama vestea bună și-i ajuți pe cei sărăciți spiritual să fie îmbogățiți spiritual. Vei proclama eliberarea de orice formă de robie. Îi vei îndrepta pe cei orbi spiritual spre o nouă viziune a dragostei Tatălui și a jertfei Mântuitorului. Vei distruge apăsarea vrăjmașului.

În puterea Duhului, tu și biserica ta puteți porni pe un nou drum al binecuvântării și harului lui Dumnezeu, așa cum n-ați mai experimentat vreodată.



L. ALTON GARRISON, adjunct al Superintendentului General al Assemblies of God, Springfield, Missouri, S.U.A.

NOTE:

1. A.W. Tozer, *Of God and Men [Despre Dumnezeu și oameni]* (Harrisburg, Pennsylvania: Christian Publications Inc., 1960), 35.
2. Raymond F. Culpepper, *No Church Left Behind [Nicio biserică rămasă în urmă]* (Cleveland, Tennessee: Pathway Press, 2007), 102.
3. „The Cape Town Commitment” 1.5, citat de Gary Tyra, *The Holy Spirit in Mission [Duhul Sfânt în misiune]* (Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press, 2011), 11.
4. Ibid, 34, citându-l pe Glasser, *Announcing the Kingdom [Vestind Împărăția]*, 263.
5. Denzil R. Miller, *The Spirit of God in Mission [Duhul lui Dumnezeu în misiune]* (Springfield: PneumaLife Publications, 2011), 233.
6. Ibid, 234.
7. Melvin Ho, „A Comparison of Glossolalia in Acts and Corinthians”, [O comparație a glosolaliei în Fapte și în Corinteni] (articole online – Assemblies of God iValue, [<http://agchurches.org/Sitefiles/Default/RSS/IValue/Resources/Holy%20Spirit/Articles/Glossolalia.pdf>], accesate din 21 ianuarie 2013).

DUHUL SFÂNT CA O GARANȚIE

de Mark Wootton

Dintre toate descrierile Duhului Sfânt, una din cele mai interesante îi este atribuită lui Pavel. În timp ce se afla în închisoarea din Roma, el a scris o epistolă bisericii din Efes. În capitolul introductiv, acesta a afirmat: „Și voi ați crezut în El, după ce ați auzit cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit, și care este o garanție a moștenirii noastre, până la răscumpărarea celor ce sunt proprietatea lui Dumnezeu, spre lauda slavei Lui” (Efes. 1:13–14).

Pavel spune că Duhul Sfânt este o „garanție a moștenirii noastre până la răscumpărarea proprietății achiziționate” (v.14). Să vedem acum modul în care diferite traduceri ale Scripturii redau sensul acestei expresii:

NIV– “un depozit ce garantează moștenirea noastră”

The Message – “prima tranșă din ceea ce urmează”

NASB – “o promisiune a moștenirii noastre”

Amplified Bible – “garanția moștenirii noastre [primele roade, promisiunea și anticiparea a ceea ce urmează, un avans al moștenirii noastre]”

KJV– “arvuna moștenirii noastre”

Când un credincios primește Duhul Sfânt, acesta primește, de fapt, o garanție, un acout, o anticipare sau un avans.

Ai plătit vreodată un avans la o mașină sau la o casă? Ce afirmi de fapt prin această plată? Tu promiți că te vei întoarce curând ca să plătești și restul până la suma totală. Îi ceri vânzătorului să-ți pună deoparte acel lucru și să nu-l vândă altcuiva. Ești atât de hotărât să continui tranzacția încât îți dai acordul să pierzi avansul dacă nu aduci și restul de bani.

În plus, ceea ce vei aduce la înapoiere are aceeași natură cu ceea ce tu ai dat deja. Adică, dacă urmează să te întorci cu mulți bani, vânzătorul va avea încredere în tine dacă îi vei lăsa o mică sumă drept garanție. El poate fi încurajat să creadă că dispui de mai mulți bani, dacă-i lași o mică parte din suma datorată. Asta e o dovadă că are încredere în tine. Dar cum se aplică acest lucru la Duhul Sfânt?

Deși Duhul Sfânt îi pecetluiește pe credincioși în momentul mântuirii, când aceștia primesc botezul cu Duhul Sfânt, ei primesc o “gustare” sau o anticipare a cerului. Ei

primesc o mică parte din tot ce urmează să mai primească. Botezul cu Duhul Sfânt ne dă privilegiul să experimentăm în această viață ceva ceresc. De exemplu, în cer nu va mai fi boală sau moarte (Apoc. 21:4). În mod corespunzător, unul dintre darurile disponibile odată cu botezul Duhului Sfânt este darul vindecărilor (1 Cor. 12:9). Vindecările disponibile pe pământ sunt reale, dar și temporare. De exemplu, mă pot vindeca de cancer, dar mai târziu tot voi muri. În timp ce în cer eu voi primi un trup sănătos, glorificat, care nicicând nu se va mai îmbolnăvi. Totuși, a avea o prefigurare a acestei stări prin vindecarea primită pe pământ este un adevărat bonus.

De asemenea, în cer vom cunoaște chiar și cum suntem cunoscuți (1 Cor. 13:12). Totuși acum, Duhul Sfânt ne oferă darul cunoștinței și al înțelepciunii (1 Cor. 12:8). Lucruri pe care nu le-aș putea cunoaște în mod natural îmi sunt revelate supranatural. Dar aceste revelații sunt parțiale. În felul acesta Agab a știut că Pavel va fi legat la Ierusalim, dar nu știa că Pavel trebuia să meargă acolo oricum. Dar nu este oare uimitor că el a știut ce se va întâmpla? Acel cuvânt de cunoștință a fost o anticipare despre cum va fi în cer.

Descrierea Duhului Sfânt ca o arvună sună ca o împuternicire. Am făcut deja referire la împuternicirea pentru mărturisire și trăirea unei vieți sfinte, dar mai este încă ceva. Când un credincios este botezat cu Duhul Sfânt, el primește puterea de a face lucrări mărețe, cerești. Totuși, pentru tema acestui capitol, voi limita discuția doar la lucrările miraculoase pe care le-au înfăptuit ucenicii din primul secol prin puterea Duhului Sfânt.

O privire rapidă prin cartea Faptelor ne dezvăluie următoarele miracole. În capitolul 3, Petru și Ioan au vindecat un olog la Poarta Frumoasă. În următorul capitol, soborul iudaic s-a minunat de îndrăzneala lui Petru și Ioan, oameni necărturari și de rând. Capitolul 5 ne arată cum Petru a fost în stare să discearnă că Anania și Safira mințeau; apostolii au făcut multe minuni și semne, inclusiv vindecări de boli și eliberări de demoni; chiar și umbra lui Petru trecând peste oameni le aducea vindecarea. În capitolul 8, lucrarea lui Filip în Samaria a inclus vindecarea celor paralizați, ologi sau stăpâniți de demoni. Mai târziu în același capitol el este

răpit și dus la Azot. Capitolul 9 consemnează cum Pavel l-a vindecat pe Enea, un om care era olog de opt ani. Apoi Petru este chemat la Lida, unde o învie pe Dorca. Capitolul 11 adaugă profeția lui Agab despre foametea ce avea să vină. Apoi în capitolul 12, biserica s-a rugat pentru eliberarea lui Petru din închisoare și răspunsul a venit prin lucrarea unui înger.

Când cartea Faptelor începe să se ocupe mai mult de Pavel, îl găsim și pe acesta implicat în mai multe miracole. În capitolul 13, Pavel cheamă orbirea asupra lui Elima vrăjitorul. În capitolul 14, Barnaba și Pavel au făcut minuni și semne la Iconia. Apoi în Listra Pavel i-a poruncit unui olog din naștere să se ridice și să umble. Capitolul 16 consemnează că Duhul Sfânt a oferit călăuzire divină, oprindu-l pe Pavel și echipa lui misionară să meargă în Asia sau în Bitinia, îndreptându-i în schimb spre Macedonia. Odată ajunși acolo, Pavel scoate un duh de ghicire dintr-o tânără servitoare, la Filipi. În capitolul 19, bapteste și șorțuri atinse de trupul lui Pavel produceau vindecări și exorcizări. Capitolul următor ne relatează incidentul în care tânărul Eutih este adus din nou la viață de către Pavel, după ce acesta adormise în timpul predicii și căzuse de la fereastra etajului al treilea. În capitolul 21, Agab profețește că Pavel va fi legat la sosirea lui în Ierusalim. În ultimele două capitole din Fapte, un înger îl slujește pe Pavel în timpul unei furtuni puternice și-i spune că nimeni nu-și va pierde viața. După naufragiu, Pavel nu pățește nimic deși e mușcat de o viperă veninoasă, iar tatăl lui Publius este vindecat de febră și dizenterie, după care toți bolnavii de pe insulă vin să primească și ei vindecare.

În aproape fiecare capitol avem consemnarea unei minuni sau a unei vindecări. Și, totuși, credeți că această listă este completă? Sau vă gândiți că s-au petrecut și mai multe minuni, care n-au fost însă menționate în cartea Faptelor? Eu așa cred. Cred că aici avem doar o selecție cu întâmplări de acest gen. Aceasta este doar o frântură din călăuzirea divină și din revelația pe care credincioșii umpluți cu Duhul Sfânt au primit-o în vremea aceea. Sunt doar câteva dintre minunile care s-au petrecut pe țărmurile Mării Mediterane. A fost ca și cum cerul se coborâse pe pământ. Chiar așa s-a și întâmplat! O garanție a eternității, Duhul Sfânt a fost dat credincioșilor din acea zonă. Frânturi din cer au fost împărțiate pretutindeni. Oamenii au primit o "gustare" din ceea ce vor ajunge să aibă deplin la sosirea în casa cerească. A fost ca o garanție a moștenirii lor, chiar aici, pe pământ!

Poate că cea mai folosită listă a diversității acestor lucrări minunate este lista darurilor Duhului Sfânt din 1 Corinteni 12. Această listă este pentru Biserică precum un platou de gustări unde Duhul Sfânt le oferă credincioșilor un "aperitiv" al cerului. Acestea sunt daruri ale cunoașterii divine, precum înțelepciunea, discernământul, cunoștința. Sunt daruri ale puterii, precum minunile, credința și vindecările. Mai sunt și daruri ale vorbirii, precum vorbirea în limbi, tălmăcirea lor și profeția. Toate acestea sunt moduri în care puterea supranaturală a cerului pătrunde în naturalul pământului. Acestea sunt mai mult decât simple manifestări de putere. Ele sunt garanții rânduite de Dumnezeu, care ne dezvăluie o imagine a cerului.

De aceea, adevărații penticostali nu doar că vorbesc în limbi, ci sunt și capabili să înțeleagă că ei poartă cu sine o garanție a veșniciei.

Această garanție este un dar prin care noi suntem umpluți de putere, nu pentru a ne lăuda cu asta, ci pentru a sluji acum prin harul, vindecarea și izbăvirea veșnică aduse de Dumnezeu. Această arvună este un mare privilegiu, dar și o mare responsabilitate. Împuternicirea care ne este oferită astfel are rolul de a-i elibera pe oameni de infirmitățile temporare, pământești, și de a mărturisi despre un Tată veșnic și iubitor. Folosind exemplul lui Cristos pe pământ, vindecarea divină este deseori menită să ducă la pocăință și mântuire. Este împuternicirea pentru secerătorii vremurilor din urmă ca ei să-și poată face lucrarea.

În concluzie, al treilea principiu pentru o înțelegere mai amplă a Cincizecimii este că botezul cu Duhul Sfânt este o anticipare a cerului. Ca să ne dea asigurarea că El Se va întoarce pentru a ne oferi cerul, Cristos ne dă o arvună a cerului, un avans reprezentativ. Duhul Sfânt ne dă în prezent o idee parțială despre beneficiile și experiența vieții cerești. Pentru că avem Duhul Sfânt acum, noi putem fi mai încrezători că Isus va veni să ne ia acasă. De asemenea, trebuie să înțelegem că suntem împuterniciți să facem lucrarea Împărăției până când va veni Împărăția Lui.

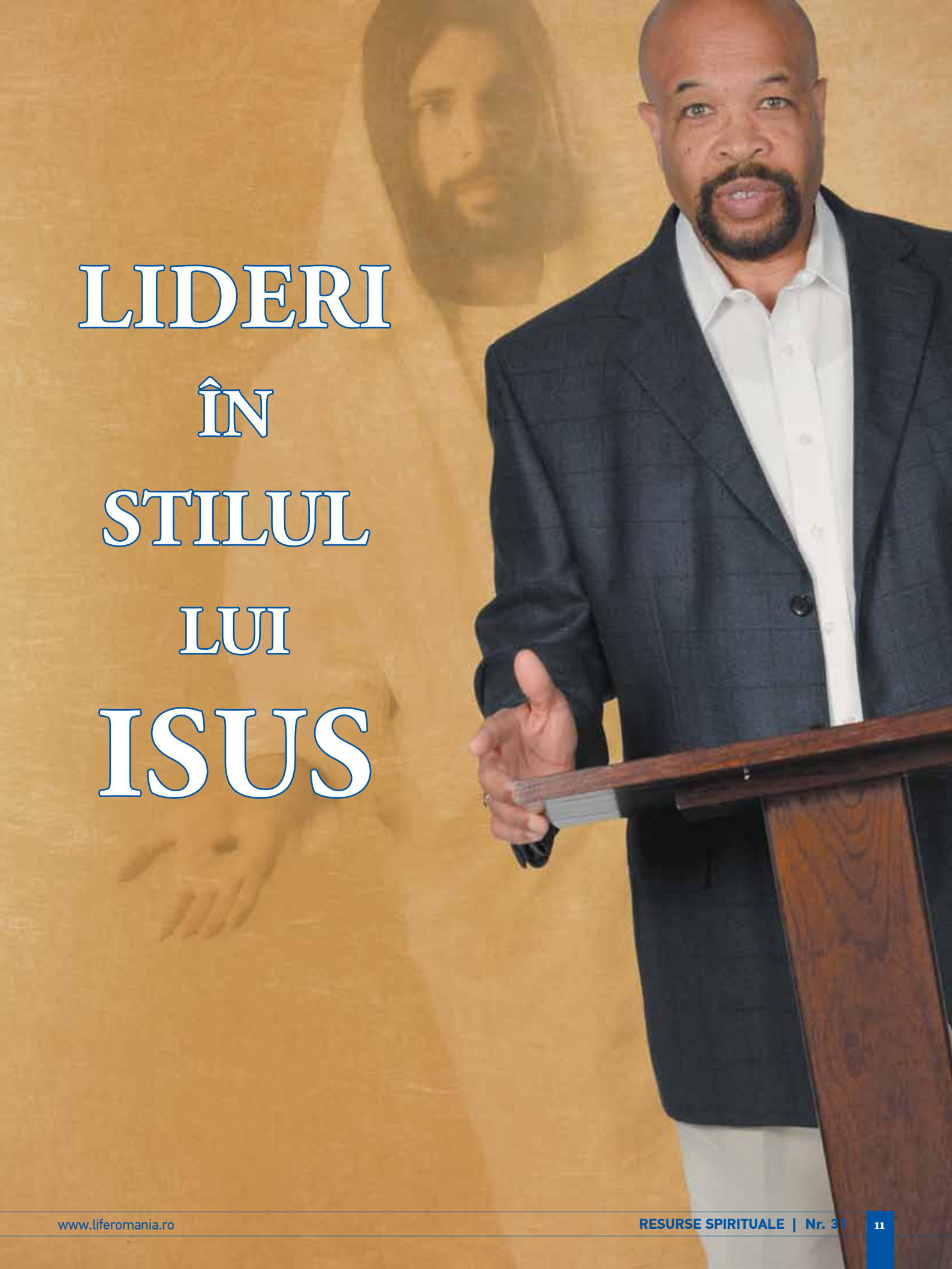
Uneori oamenii mă întrebă: „Ești penticostal?” Presupun că ei vor să știe dacă eu vorbesc în limbi. Așa că le răspund: „Vreți să știți dacă eu sunt unul pe care Dumnezeu l-a pus deoparte pentru lucrarea în secerișul Lui până la venirea Domnului? Dacă sunt unul peste care a coborât gloria măreață a lui Dumnezeu care m-a uns ca să trăiesc o viață sfântă și să fiu o binecuvântare în această lume? Dacă sunt unul căruia i-a fost încredințată o arvună a cerului care îmi dă încredere și puterea de a trăi în aceste zile din urmă?” Dacă asta vreți să știți, atunci „Da, sunt!” Sunt acel gen de penticostal.



MARK WOOTTON, D.Min., este profesor la Evangel University, unde predă cursuri despre conducere pentru liderii penticostali. De asemenea, a slujit ca pastor, plantator de biserici, profesor și administrator de colegiu.

Acest articol este preluat din *THE COMPLETE PENTECOSTAL More Than Just Tongues*

© 2010 de Mark Wootton. Folosit cu permisiunea autorului. Toate drepturile rezervate



LIDERI ÎN STILUL LUI ISUS

Crezând în DUMNEZEU pentru lideri în stilul lui ISUS

de James T. Bradford

**Unde putem găsi un model pentru o manieră mai bună de a conduce?
Isus ne-a arătat un model pentru trei caracteristici definitorii ale liderilor penticostali.**

Aveam 19 ani și eram îngrozit la gândul de a fi lider. Prea tăcut, prea timid, prea nesigur de mine însumi, nu mă puteam vedea în postura de a-i conduce pe alții. Dar, cu timpul, acea teamă, la fel ca multe alte temeri, s-a dovedit a nu însemna nimic. După ani de uși deschise și experiențe maturizante, conducerea a devenit o parte a ceea ce sunt în prezent. De-a lungul timpului, mulți oameni mi s-au alăturat în lungul drum al activității mele ca lider. Exemplele lor m-au provocat să devin mai bun, încurajările lor m-au motivat, iar bunăvoința lor de a-mi fi mentori m-a ajutat să mă formez ca lider.

Pe lângă dragostea față de Isus, a-i conduce bine pe oameni și a transmite următoarei generații ștabela conducerii se numără printre prioritățile noastre de bază. Viitorul nostru stă atât în harul lui Dumnezeu, care ne dă putere, cât și în formarea de lideri destoinici și motivați, care vor pune bazele unor biserici și lucrări orientate spre misiune, eficiente și de mare impact.

Conducerea înseamnă mult mai mult decât o lucrare ce supraviețuiește de la o săptămână la alta. Liderii văd imaginea de ansamblu. Liderii întrevăd viitorul și indică direcția de mers. Liderii îi ridică pe oameni și-i ajută să-și atingă potențialul primit de la Dumnezeu. Liderii îi încurajează pe oameni să lucreze în echipe și se retrag deoparte pentru a le da și altora posibilitatea de a-și folosi darurile de slujire.

Din nefericire, nu întotdeauna lucrurile merg așa cu liderii din biserici. În cartea sa *The Life and Teaching of Jesus Christ (Viața și învățătura lui Isus Cristos)*, predicatorul scoțian James S. Steward analizează contextul conducerii religioase din vremea lui Isus și trage următoarea concluzie: „Fariseii au externalizat religia... cărturarii au profesionalizat religia... saducheii au secularizat religia... [iar] zeloții au naționalizat religia.” Într-o zi am fost șocat dându-mi seama că, dacă nu eram atent, conducerea religioasă vocațională mă putea afecta în același mod. Scăpată de sub control, aceasta avea puterea toxică de a mă lăsa superficial la exterior, detașat profesional, cinic fără speranță și mult prea politic.

Unde putem găsi un model pentru un mod mai bun de a conduce? În Luca 6:12–19, Isus răspunde la această întrebare cu propriul Său exemplu. Aici, într-un moment esențial de la începutul lucrării Sale, Îl întâlnim pe Isus, liderul. În trei evenimente succesive, Isus ne-a arătat un model atemporal pentru trei caracteristici definitorii ale liderilor penticostali — conducerea care este spirituală, conducerea care este relațională și conducerea axată pe misiune.

Conducerea penticostală este spirituală

„Isus S-a dus în munte să Se roage, și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu” (Luca 6:12).



Isus S-a ocupat de aspectul spiritual înainte de a face orice altceva. Liderii penticostali autentici procedează la fel. Motto-ul nostru este mai mult decât simplă retorică: „Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu”, zice Domnul oștirilor” (Zaharia 4:6).

Din nefericire, există o tendință mult prea umană de a decupla conducerea publică de spiritualitatea personală. Chuck Miller, în cartea sa *The Spiritual Formation of Leaders (Formarea spirituală a liderilor)*, descrie problema în felul următor: „Biserica a avut tendința să pună oameni cu un comportament de «tip A» în poziții de conducere, iar pe aceia mai meditativi i-a îndreptat spre rugăciune și spiritualitate. Sfârșim prin a-i forța pe oameni să facă o alegere inutilă între spiritualitate și conducere”.

Aceasta este totuși o bifurcație artificială și inutilă. Spiritualitatea personală și conducerea publică trebuie să meargă mână-n mână. Mulți dintre liderii de astăzi se roagă

prea puțin și muncesc prea mult. Dar stilul de viață plină de rugăciune al lui Isus ne amintește că poziția de lider în biserica Lui este, mai presus de orice, o activitate spirituală. Este important să mergem în profunzime înainte să mergem în spațiul din jurul nostru. Bărbați și femei ai lui Dumnezeu de-a lungul istoriei au fost încredințați de acest lucru: Dacă avem grijă de profunzimea vieților noastre, Dumnezeu Se va îngriji de amploarea influenței noastre. Asta înseamnă profunzime înainte de lărgime, să stabilești o intimitate cu Cristos înainte să începi să lucrezi pentru Cristos.

Această intimitate, în schimb, stimulează lucrarea supranaturală. Miles Sanford, în cartea sa despre ucenicizare, enumeră numele multor eroi extraordinari ai credinței din ultimii 200 de ani — oameni precum Jonathan Goforth, D.L. Moody, Amy Carmichael, John Hyde, Hudson Taylor, George Mueller și mulți alții. El face apoi o remarcă interesantă, afirmând că, în medie, a fost nevoie de 15 ani ca acești lideri spirituali extraordinari să treacă de la „a lucra pentru Cristos” la „Cristos lucrând prin ei”.

Aceasta este și călătoria noastră ca lideri penticostali. Umpluți cu Duhul, noi suntem curățiți ca să aducem și mai multă roadă (Ioan 15:2). Devenim tot mai neimpresionați de ceea ce putem face noi înșine și mai convinși ca niciodată că fără viața lui Isus în noi nu putem face nimic (Ioan 15:5). Ca urmare, ajungem să ne desfătăm rămânând în Cristos (Ioan 15:7) și murind față de noi înșine, flămânzind după Dumnezeu, cufundându-ne deplin în Cuvântul Lui și umblând în puterea de înviere a lui Cristos. Pe scurt, trecem de la dependența de noi înșine la trăirea prin Duhul Său, de la concentrarea pe propriile noastre eforturi la umblarea în viața Lui.

Apropiindu-i pe oameni de noi și echipându-i pentru lucrare, va trebui să ne comportăm mai mult ca niște slujitori și nu ca superstaruri, mai mult ca niște mentori decât ca niște dictatori și mai mult ca niște prieteni decât ca niște șefi.

Într-un punct culminant din lucrarea mea pastorală, Domnul mi-a vorbit spunându-mi să merg de câteva ori pe săptămână în biserică, să mă plimb printre rândurile de scaune și să nu fac altceva decât să mă rog în Duhul timp de o oră. Biserica mergea destul de bine, dar eu ajunsesem la capătul inspirației și rămăsesem fără idei. Mențineam biserica la același nivel, dar habar n-aveam cum să duc biserica la următorul nivel.

Ascultând călăuzirea divină și rugându-mă în limbi în timp ce umblam prin acea clădire de biserică, Domnul făcea posibil să mă întâlnesc cu El la capătul propriilor mele puteri. El m-a eliberat atunci de presiunea viitorului bisericii, luând acea povară asupra Lui. Duhul Sfânt Se ruga prin mine și-mi descoperea ceea ce este în mintea Tatălui (Romani 8:27), când propria mea minte n-avea nicio idee despre cum să mă mai rog. Dumnezeu S-a îndurat de mine aducându-mă în acea

poziție. În anii ce-au urmat, am experimentat în conducerea acelei biserici o oarecare ușurință și eficiență pe care nu le mai cunoscusem până atunci.

Conducerea penticostală în stilul lui Isus este înainte de toate spirituală. Înseamnă să te rogi stăruitor și să ai credință. De-aici a pornit și Isus — mai întâi cu 40 de zile în pustie și apoi cu nopți dedicate rugăciunii înainte de a face următorii pași strategici în lucrare. Pentru Biserica Primară aceasta va deveni experiența camerei de sus înainte de ieșirea în curțile exterioare, Ziua Cincizecimii înainte de încredințarea lucrării de schimbare a întregii lumi.

Conducerea este relațională

„Când s-a făcut ziua, a chemat pe ucenicii Săi, și a ales dintre ei doisprezece, pe care i-a numit apostoli” (Luca 6:13).

Isus știa că doar propovăduirea în fața unor mari mulțimi de oameni nu va servi misiunii Sale mai largi. În clasică sa carte *The Master Plan of Evangelism (Planul general al evanghelizării)*, Robert Coleman scrie: „În timp ce biserica este în căutarea de metode pentru a impresiona mulțimile, Dumnezeu caută bărbați [și femei] pe care mulțimile să-i urmeze”. Pe agenda lui Dumnezeu, oamenii sunt importanți. Așa că, imediat după ce a stat toată noaptea în rugăciune, Isus a ales 12 bărbați care să petreacă timp cu El și cu care să-și împartă autoritatea.

L-am auzit deseori pe superintendentul nostru general Dr. George O. Wood afirmând: „Lucrarea decurge din relaționare”. Împărăția lui Dumnezeu este relațională în esența sa. Isus a înțeles și a transpus acest lucru în viața Lui. La un moment dat, la începutul experienței noastre ca lideri, și noi avem nevoie să ne asumăm responsabilitatea de a ne înconjura de oameni care să ne cunoască bine, care să știe cum să se roage specific pentru noi și care să știe cum să ne fie parteneri în lucrare. Ei constituie cercul interior al acelora cu care locuim în casă, cu care slujim în biserică și cu care ne relaționăm în viața de zi cu zi. Ei pot fi de asemenea mentorii noștri în lucrare, unii chiar necreștini care ne pot ajuta să rămânem în contact cu realitatea.

Clarence St. John, superintendent al Districtului Minnesota, S.U.A., a adoptat o minunată strategie relațională pentru lucrătorii din districtul pe care-l conduce. El a elaborat-o în jurul imaginii vizuale simbolice a unei mâini ridicate în sus, a unei mâini întinse în față și a unei mâini lăsate în jos. Mâna ridicată în sus semnifică primirea de ajutor din partea liderilor mai experimentați în lucrare. Mâna întinsă în față semnifică mentorarea și ajutorarea colegilor de lucrare aflați la un nivel similar de experiență. Mâna lăsată în jos semnifică investirea în cineva cu mai puțină experiență.

Deși timpul nostru este limitat și poate că suntem separați de distanțe geografice, noi avem nevoie unii de alții. Tehnologia vine în ajutorul nostru, așa încât nu ne mai putem ascunde după scuze. Și nici n-ar trebui să îndrăznim să conducem singuri. Ce s-ar întâmpla dacă fiecare lider ar ridica o mână sus, ar întinde o mână în față și ar lăsa o mână în jos? Isus Și-a întins mâna spre 12 bărbați în Luca 6, după ce S-a rugat toată noaptea, și astfel El a dat un exemplu de conducere tuturor celor care-L vor urma.

Ca lideri, exemplul lui Cristos reorientează radical modul în care ne înțelegem rolurile și ne petrecem timpul. Apropiindu-i pe oameni de noi și echipându-i pentru lucrare, va trebui să ne comportăm mai mult ca niște slujitori și nu ca superstaruri, mai mult ca niște mentori decât ca niște dictatori și mai mult ca niște prieteni decât ca niște șefi. Stilurile noastre de conducere vor trebui să devină mai puțin influențate de personalitatea noastră și mai concentrate asupra oamenilor. Exemplul lui Isus ne îndeamnă să renunțăm la prejudecata că noi am fi îndreptățiți la anumite privilegii și ne face să dorim să fim slujitori care să dezvolte potențialul spiritual al celor pe care-i conducem.

E frustrant că tocmai ego-urile și nesiguranțele noastre ne stau în cale. Pe lângă rugăciune, înconjurarea noastră cu

toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului”. Nu putem fi penticostali în identitatea noastră dacă nu suntem îndreptați spre misiune în ce privește prioritatea și activitatea. Botezul cu Duhul Sfânt nu ne lasă nicio alternativă decât aceea de a fi concentrați pe misiune și implicați în misiune, atât la nivel local cât și global.

După ce S-a îngrijit de aspectul spiritual și relațional — rugându-Se toată noaptea și alegându-i apoi pe cei Doisprezece—Isus S-a pogorât în mijlocul mulțimii „împreună cu ei” acolo unde oamenii erau bolnavi, demonizați și pierduți, dar unde „puterea ieșea din El și-i vindeca pe toți” (Luca 6:18). Exemplul Lui ne îndeamnă ca lideri axați pe misiune să umblăm și noi împreună cu El și să schimbăm lumea. Faptul de a ne concentra asupra sinelui

Stilul de viață plin de rugăciune al lui Isus ne amintește că poziția de lider în biserica Lui este, mai presus de orice, o activitate spirituală. Este important să mergem în profunzime înainte să mergem în spațiul din jurul nostru.

oamenii potriviți care să facă lucrurile potrivite reprezintă una din cele mai dificile și mai importante lucrări pe care le facem ca lideri. Dar când vom conduce lăsând ca nesiguranțele noastre să pună stăpânire peste noi, vom avea tendința să ne protejăm pe noi înșine prea mult și să subminăm potențialul oricărei persoane din jurul nostru. Timorați de ideea de a avea indivizi talentați în echipa noastră, ne agățăm cu disperare de lucrare și ne instaurăm propria dictatură. Aceasta îi va demotiva pe oamenii talentați și-i va face să se simtă neapreciați, forțându-i astfel să se retragă din echipa noastră. Așa cum s-a exprimat un pastor prieten, „îi atragem pe cei mai inteligenți oameni în bisericile noastre și-i punem apoi în rolurile cele mai stupide”.

Isus ne-a arătat modelul pentru un stil mai bun de a conduce. La începutul lucrării Sale, Isus a decis să echilibreze cerințele mulțimilor cu timpul de a clădi relații, de a personaliza lucrarea, de a-i echipa pe potențialii lideri și de a avea încredere că oamenii vor sluji. Focul Cincizecimii care a împuternicit lucrarea de slujire avea să se pogoare mai târziu peste toți cei ce se adunaseră în locul acela, nu doar peste câțiva lideri. Isus a decis, în esență, nu numai să slujească pentru oameni, ci și prin oameni. Până astăzi, creșterea multor biserici depinde de acea decizie esențială de conducere.

Conducerea penticostală este axată pe misiune

Imediat după ce S-a rugat toată noaptea și după ce Și-a ales partenerii de lucrare, Isus „S-a pogorât împreună cu ei” într-o mare mulțime de oameni (Luca 6:17). „Cei chinuiți de duhuri necurate erau vindecați și tot norodul căuta să se atingă de El, pentru că din El ieșea o putere, care-i vindeca pe toți” (Luca 6:17, 18). Conducerea care este spirituală și relațională trebuie să devină în cele din urmă o conducere axată pe și îndreptată spre misiune.

În Fapte 1:8 Isus a făcut o asociere strânsă între Duhul Sfânt și misiune: „Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi; și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în

și lipsa de viziune de a-i atinge pe cei pierduți cu mesajul Evangheliei scapă din vedere ceea ce face Dumnezeu, fiind totodată fatale pentru viitorul nostru.

Louis Pasteur a trăit într-o vreme când mii de oameni mureau în fiecare an din cauza rabiei. Pasteur, un savant, lucrase ani de zile la un vaccin. Tocmai când era pe punctul de a testa vaccinul pe el însuși, un câine turbat l-a mușcat pe Joseph Meister, un băiețel de numai 9 ani. Mama băiatului l-a implorat pe Pasteur să testeze vaccinul pe fiul ei. Pasteur i-a injectat lui Joseph acel vaccin timp de 10 zile, iar băiatul a supraviețuit.

Decenii mai târziu, dintre toate lucrurile pe care Louis Pasteur le-ar fi putut cere să fie inscripționate pe piatra funerară de la mormântul său, el a cerut ca pe aceasta să fie gravate doar patru cuvinte: Joseph Meister a supraviețuit. Acele cuvinte reflectă moștenirea bisericii vii a lui Cristos. Oamenii vor trăi veșnic datorită investiției noastre în misiunea lui Cristos. Nu suntem chemați să ne concentrăm asupra noastră sau să facem pe placul celor care gândesc mai mult ca niște consumatori de spiritualitate decât ca slujitori ai oamenilor. Aceasta înseamnă să propovăduiești Evanghelia și să mobilizezi biserica lui Cristos să facă tot posibilul ca să-i aducă la Dumnezeu pe cei pierduți.

Destoinicul pastor și misionar canadian Oswald J. Smith a scris în cartea sa *The Cry of the World (Strigătul lumii)*: „Ar fi trebuit să păstrăm în fața ochilor noștri poruncile pe care ni le-a dat Domnul după învierea Lui. Noi ar fi trebuit să evanghelizăm lumea. Altfel, de ce-am mai exista ca biserică? Nu există motiv să avem biserici dacă ele nu ies spre aceia care n-au auzit vreodată de Evanghelie”.

Schimbarea este dificilă în multe din bisericile noastre, iar schimbarea de dragul schimbării este un exercițiu inutil. Schimbarea care este însă motivată și folosită de misiunea noastră ca să-i evanghelizeze efectiv pe oameni este schimbarea la care nu trebuie vreodată să renunțăm. Liderii concentrați pe misiune rezolvă problemele cu curaj și depășesc orice obstacol

ce le stă în cale pentru a-i atinge cu mesajul Evangheliei pe cei pierduți și a veni în ajutorul celor ce suferă. Liderii îndreptați spre misiune urmăresc neconștient rezultate și găsesc moduri prin care să facă ceea ce trebuie. Liderii axați pe misiune nu se refugiază niciodată în ceea ce este previzibil sau familiar sau prudent. Isus a spus: „Duceți-vă”, așa că ei nu „stau locului”.

Duhul lui Dumnezeu este la lucru, iar prin oamenii împuterniciți de Duhul și îndreptați spre misiune Isus încă mai respectă o promisiune făcută cu 2000 de ani în urmă — „Voi zidi Biserica Mea”.

Esențială pentru acel viitor va fi o generație de lideri împuterniciți pe care Dumnezeu îi va ridica. Aceștia vor fi lideri în stilul lui Isus, lideri smeriți, lideri pentecostali care sunt autentici din punct de vedere spiritual, relaționali din punct de vedere personal și activi din punct de vedere al

misiunii. Fie ca noi să ne dedicăm acestor scopuri și să ne angajăm să fim lideri pentecostali care slujesc holistic și care le sunt alora mentori prin puterea Duhului, făurind un viitor dedicat slavei lui Dumnezeu și zidirii bisericii lui Cristos!




JAMES T. BRADFORD, Ph.D., secretar general al Consiliului General al Assemblies of God, Springfield, Missouri, S.U.A.



Un angajament la conducerea pentecostală holistică

- În concentrarea noastră pe laudă și închinare, ...să nu uităm de rugăciune;
- În concentrarea noastră pe conducere, ...să nu uităm de dragoste;
- În concentrarea noastră pe modele de slujire, ...să nu uităm de vocea Duhului;
- În concentrarea noastră pe creativitate, ...să nu uităm de călăuzirea divină;
- În concentrarea noastră pe dreptate socială, ...să nu uităm de împărtășirea Evangheliei.



CREZÂND ÎN DUMNEZEU
pentru o
BISERICĂ
PROFETICĂ
RELEVANTĂ

de Doug Clay

**Când te gândești la relevanță profetică,
gândește-te în termenii a patru principii-cheie.**

E doar impresia mea sau bisericile par obsedate să se descrie folosind etichetări corporative? Fie că e vorba de o biserică penticostală mai modernă sau de una clasică, fie că e vorba de o biserică ce are ca obiectiv creșterea sa numerică sau de una în care credincioșii sunt călăuziți de scopuri, eu sunt de părere că Dumnezeu n-a intenționat vreodată ca biserica să fie un loc în care să-i împărțim pe oameni în „grupări de închinare concurente.” De asemenea, Dumnezeu n-a avut niciodată de gând ca biserica să fie o firmă, cu o clopotniță pe acoperișul său, unde oamenii, pur și simplu, să se perinde pe ușile acesteia. Biserica este un loc unde noi le slujim oamenilor aplicând principiile din Fapte 2 în contextul secolului 21. Convingerea mea este c-ar trebui să avem un sentiment al relevanței profetice — o chemare pentru ca biserica să fie într-un tot relevantă biblic și literată cultural.

Când te gândește la relevanță profetică, gândește-te în termenii a patru principii-cheie.

IUBEȘTE-I ȘI ACCEPTĂ-I SINCER PE OAMENI

Ca pastor, nu-i privi pe oameni ca pe un mijloc prin care să-ți atingi scopurile, ci ca pe întregul motiv pentru care noi slujim în biserică. Într-o recentă conversație cu pastorul unei biserici la care am mers în vizită am discutat despre sănătatea congregației, iar la un moment dat el mi-a spus entuziasmat: “Noi «procesăm» cam 1.500 de persoane pe săptămână”.

Biserica nu este totuși o firmă de producție. Noi îi slujim pe oameni. Le prezentăm oamenilor Evanghelia, încredințați că aceasta îi va transforma radical. Am crescut într-un mediu bisericesc unde liderii spirituali și prezbiterii mă vedeau așa cum aș putea fi eu peste câțiva ani, și nu doar atât cât eram la vremea respectivă.

Aceasta este rugăciunea mea pentru bisericile noastre: să nu-i privim pe oameni pur și simplu ca statistici pentru prezență sau frecvență; să ne dăm seama că locurile din biserică sunt ocupate nu doar de „cifre” care să fie înregistrate într-un raport anual; și să recunoaștem fiecare individ ca fiind pregătit de Dumnezeu să aibă un impact asupra culturii. Este o rugăciune pentru relevanță profetică întrucât liderii noștri ar trebui să se concentreze pe valoarea inerentă și divină existentă în toți cei cărora le slujesc ei.

Biserica primară a fost relevantă deoarece era dedicată câtorva funcții importante de slujire. Cei care se adunau laolaltă erau dedicați închinării, ucenicizării, părtașiei, evanghelizării și slujirii. Acele funcții reprezentau o parte firească a ADN-ului bisericii. Ei n-aveau nevoie de o anume identitate de brand ca să influențeze societatea. Acești oameni Îl iubeau pe Dumnezeu, I se închinau Lui și nu trebuiau să spună că urmăresc împlinirea vreunui scop. Vieți schimbate, și nu doar etichetări contemporane, ar trebui să caracterizeze „brandul” nostru. Dacă va trebui vreodată să ne modificăm teologia ca aceasta să se încadreze în cultura locală, atunci suntem într-un real pericol.

Dacă ne gândim bine, cultura n-a îmbrățișat niciodată mesajul Crucii. Nu doresc să devin prea preocupat a mă încadra în cultură doar ca să fiu dovedit, în final, ca inefficient.

Os Guinness, în cartea sa *Prophetic Untimeliness* (n.t., *Inoportunitatea profetică*), afirmă că există o legătură între irelevanța bisericii de astăzi și goana după relevanță a liderilor de biserică: “Prin urmărirea cu indulgență a relevanței, noi am atras, de fapt, irelevanța; prin goana noastră nebunească după relevanță, fără o dedicare la credincioșie, noi am devenit nu doar necredincioși, ci și irelevanți; prin eforturile noastre disperate de a ne redefini în moduri care sunt mai atrăgătoare pentru lumea modernă, decât să-I fim credincioși lui Cristos, noi ne-am pierdut nu doar identitatea, ci și autoritatea și relevanța. Nevoia noastră disperată este să rămânem credincioși, dar și relevanți”.

Biblia transcende culturi, mode și trenduri. Adevărurile scripturale rămân relevante și pentru secolul 21. Relevanța profetică începe cu Biblia, se bazează pe Biblie și va fi întotdeauna susținută de adevărul din Biblie.

HRĂNEȘTE-I SUBSTANȚIAL PE OAMENI

Una dintre prioritățile de prim rang pentru biserica noastră de astăzi este învățătura biblică. De exemplu, avem tendința să credem că experiențele noastre produc credință, dar acest lucru nu este corect biblic. Credința vine în urma auzirii Cuvântului lui Dumnezeu (Romani 10:17). Cuvântul lui Dumnezeu are abilitatea de a ne proteja gândirea și de a fi o ancoră pentru simțămintele noastre atunci când trecem prin momente de genul „De ce mi se întâmplă asta?”

Scriptura are o incredibilă abilitate de a susține emoțional. De exemplu, unii studenți vor părăsi confortul de-acasă și biserica în care au crescut și s-au format spiritual, și se vor trezi în mijlocul unor medii seculare care le vor provoca valorile într-un mod dramatic. Întrebarea în acel moment nu este legată doar de experiențele lor spirituale, ci și dacă ei au învățătura biblică necesară ca să facă față noului climat în care se găsesc.

Este deosebit de important ca bisericile să ofere învățătura biblică de bază — nu doar spectacol—celor care le frecventează. Acest aspect devine important mai ales atunci când luăm în calcul că trăim într-o vreme când cultura pune o valoare mai mare pe toleranță decât pe adevăr.

Oamenii vor din ce în ce mai mult să vadă autenticitate în biserică. Majoritatea oamenilor, în special tinerii, doresc autenticitate, sinceritate și claritate biblică. Uneori este posibil ca publicitatea senzațională și atmosfera antrenantă să-i atragă, dar asemenea elemente nu-i vor ține în biserică. Și nu atât de mult intensitatea prezentării noastre este cea care-i atrage. În adâncul ființei lor, ei sunt interesați de aflarea răspunsului la întrebarea „Mă ajută oare această biserică să-mi adâncesc credința și să devin mai capabil să fac ceea ce Dumnezeu așteaptă ca eu să fac și să devin ceea ce El vrea să devin?”

O parte din slujba pastorului este să-i ajute pe oameni să se bizuie pe Dumnezeu, și nu pe biserică. Cu toții am văzut ramificațiile negative ale celor care au devenit mai dependenți de biserică decât de Domnul.

Să nu pierdem centralitatea Cuvântului lui Dumnezeu ca fundament al nostru. Una este ca societatea să respingă afișarea celor Zece Porunci în instituții guvernamentale, dar

îmi displace și mai profund ideea unei biserici analfabete din punct de vedere biblic. Nu vreau să fiu cunoscut ca parte din generația care, practic, s-a lepădat de Cuvântul lui Dumnezeu.

Cu mult timp în urmă, s-a întâmplat un asemenea scenariu. Când Iosia a devenit împărat, el a moștenit o națiune (o biserică, dacă vreți) care pierduse Cuvântul lui Dumnezeu. Gândiți-vă la moștenirea lui. Bunicul lui Iosia, Manase, își jertfise proprii copii lui Moloh și instituisese practica ghicitului. Amon, tatăl lui Iosia, a fost unul din cei mai cruzi și mai detestabili împărați ai Israelului. Doi dintre slujitorii lui l-au omorât.

Dar o parte din moștenirea lui Iosia a fost rezidirea templului, iar el, făcând acest lucru, a redescoperit Cuvântul lui Dumnezeu: „Marele preot Hilchia a zis lui Șafan, logofătul: ‘Am găsit cartea Legii în Casa Domnului’. Când Hilchia i-a dat lui Șafan cartea, el a citit-o” (2 Împărați 22:8, NRSV).

E într-adevăr posibil să pierzi Cuvântul lui Dumnezeu în Casa lui Dumnezeu? Cu mult timp înainte să apară mișcarea „Ocupați Wall Street-ul”, Martin Luther a organizat unul din cele mai importante proteste din istorie. El era supărat că prelații romano-catolici le promiteau oamenilor iertarea divină sau o scăpare mai rapidă de purgatoriu în schimbul unor sume de bani. Așa că, pe 31 octombrie 1517, Luther a bătut în cuie o lungă listă de nemulțumiri pe ușa unei biserici din Wittenberg, Germania.

Faimoasele 95 de teze ale lui Luther s-au răspândit ca focul. Exact așa cum profetul Ieremia a făcut în timpul domniei lui Iosia (Ieremia 1 și 2), Luther a îndrăznit să pună întrebări pe care oamenii nu le mai puseseră vreodată până atunci. Prin Luther, Duhul Sfânt a stârnit Reforma Protestantă și a restaurat doctrina harului pentru o biserică ce devenise coruptă, legalistă, disfuncțională și moartă spiritual. Relevanța profetică se întorcea încă o dată pe măsură ce oamenii înțelegeau Cuvântul veșnic și trainic al lui Dumnezeu.

La fel se întâmplă și astăzi. Dacă oamenii din biserică nu-și ancorează în Scriptură viețile și sistemele de valori, sentimentele lor și logica umană, în locul adevărului Biblic, ei pot să se clatine cu ușurință.

Văd uneori întâmplându-se asta și în viața mea — când trec prin vremuri dificile, „eu” meu începe să mă amăgească. Sentimentele mele nu-mi spun întotdeauna realitatea, iar viața devine mai tulburătoare. În acele momente, am învățat că am nevoie de ceva mai presus de mine însumi, cineva a cărui înțelepciune este mai presus decât înțelepciunea acestei lumi. Eu am nevoie de Adevăr — Cuvântul Dumnezeului celui Viu.

ECHIPEAZĂ-I PE OAMENI PENTRU A FACE LUCRAREA DE SLUIRE

Puterea bisericii este legată de cât de eficient își folosesc cei din biserică darurile în lucrare.

Acest principiu este ilustrat în 1 Petru 4:9–11. Noi ar trebui să folosim darul pe care ni-l dă Dumnezeu fără cârtire, cu deplina asigurare că El ne va da puterea necesară pentru ocazia respectivă.

Angajarea oamenilor în lucrare este atât în beneficiul lor cât și în cel al bisericii. La urma urmei, slujirea poate contribui la creșterea lor spirituală și poate servi și ca remediu împotriva oboselei spirituale.

Creдем adesea că trebuie doar să ne rugăm și să citim Scriptura ca să se producă o dezvoltare spirituală în viețile noastre. Dar există un al treilea element, chiar esențial, al acestui angajament: datoria de a-ți folosi darul primit. Isus ne-a avertizat într-o pildă că, dacă nu ne folosim darul, suntem în pericolul de a-l pierde (Matei 25:14–30).

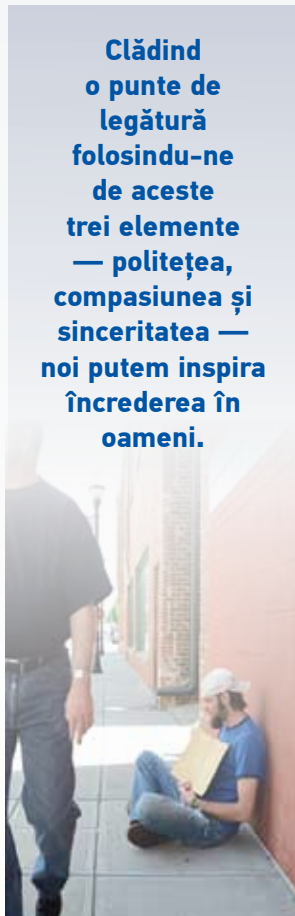
Creștinii mântuiți de multă vreme devin uneori frustrați din cauza schimbărilor culturale și a schimbărilor în modul de slujire, deoarece ei simt că nu-și mai pot folosi darurile. Totuși, am observat că a rămâne în mod voit implicat în lucrare nu numai că îți dă sentimentul unei împliniri continue, dar îți poate menține tânăr și spiritul. Mama mea, Audrey Clay, în vârstă de 81 de ani, este un exemplu grăitor al acestei realități. Chiar dacă biserica pe care o frecventează a trecut prin schimbări semnificative de-a lungul anilor, ea a rămas cu credincioșie implicată în lucrare. Ea și prietenele ei au pus bazele unui club numit „Ca pentru Domnul”. În fiecare zi, acest grup caută oportunități de lucrare prin care să slujească cuiva. Prin această inițiativă și prin altele, am urmărit-o pe mama mea cum a rămas implicată în biserica

Betania – Assemblies of God, o biserică pe care părinții mei au păstorit-o timp de peste 20 de ani în Adrian, Michigan, S.U.A. Deși tata a plecat la Domnul cu mai bine de 40 de ani în urmă, și chiar dacă biserica a trecut prin multe schimbări, mama mea continuă să folosească darurile pe care Dumnezeu i le-a încredințat, fără cârtire și cu puterea pe care doar El i-o poate da. Ca urmare, ea este încurajată, plină de bucurie și are energia unei persoane în vârstă de 50 de ani. Pe măsură ce biserica își propune activ să-i echipeze pe membri ei ca să-și folosească darurile în slujire, aceasta nu numai că îi va vedea pe acei oameni adâncindu-și credința, dar îi va ajuta și să combată oboseala spirituală ce-i împiedică să obțină unele din cele mai mari realizări ale lor.

ARATĂ-LE OAMENILOR MODELUL DE COMPORTAMENT CREȘTIN

Cum poate o voce relevantă profetic să clădească o punte de legătură, în loc să devină o barieră în calea celor din afara bisericii? Cel mai eficient mod prin care biserica poate clădi o punte de legătură cu comunitatea sa este să prezinte modelul de comportament creștin. În majoritatea comunităților, valorile nebiblice reprezintă norma, iar acestea sunt acceptate cultural.

Clădind o punte de legătură folosindu-ne de aceste trei elemente — politețea, compasiunea și sinceritatea — noi putem inspira încrederea în oameni.



Când dăm dovadă de politețe în loc de necuviință, noi, creștinii, putem avea o voce profetică în lumea din jurul nostru. Proverbe 11:11 declară: „Cetățenii onești ajută orașul să prospere, dar acesta este distrus prin gura celor răi” (NLT²).

Biblia ne învață, în repetate rânduri, că putem avea o influență în viețile celor din jurul nostru folosind cuvintele potrivite. Proverbe 18:21 spune: „Vorbeleucid, dar ele dau și viață; ele sunt fie otravă, fie un rod bun — tu ești în măsură să alegi” (*The Message*). Dar noi putem avea influență folosind și un comportament cuviincios. Întâia Epistolă a lui Petru 2:17 ne sfătuiește: „Tratați cu demnitate pe oricine veți întâlni” (*The Message*).

Trăim într-o societate grosolană, egocentrică și, uneori, respingătoare. Pavel critică tendința predominantă a culturii: „Credincioșii n-ar trebui să vorbească de rău pe nimeni și n-ar trebui să fie gata de ceartă, ci să fie plini de blândețe și să arate oricui politețe” (Tit 3:2, *God's Word Translation*³). Din nou, observăm cuvântul *politețe*.

Când ne gândim la acest lucru, persoanele, locurile și instituțiile pe care le întâlnim în cultură sunt uneori exact acelea care au nevoie să audă și să vadă un caracter respectuos. Iar noi putem avea cea oportunitate dând dovadă de politețe. Dacă cei ce alcătuiesc trupul lui Cristos se vor comporta cuviincios cu angajații unei bănci, cu vânzătorii dintr-un magazin și cu chelnerii dintr-un restaurant, ce impact ar produce acest lucru?

Un alt mod prin care biserica poate prezenta un model de comportament creștin unei culturi cu valori diferite este acela de a exprima compasiunea în mod adecvat. Coloseni 3:12 ne instruieste: „Ca oameni sfinți, alegeți și iubiți de Dumnezeu, fiți plini de îndurare, binevoitori, smeriți, blânzi și îndelung răbdători” (*God's Word Translation*).

Nu mă refer doar la faptul de a da dovadă de compasiune. Dimpotrivă, asta presupune să empatizezi într-adevăr cu felul în care se simt oamenii în mijlocul unei perioade dificile. Procedând așa, vei putea înțelege mai bine sentimentele altora în situațiile critice prin care trec aceștia— chiar dacă tu însuși nu experimentezi acel lucru. O asemenea înțelegere aduce mângâiere persoanei care are nevoie să fie înțeleasă. Galateni 6:2 spune: „Purtați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini astfel legea lui Cristos”.

Un al treilea mod prin care ne facem auzită vocea profetică în cultura noastră este acela de a învăța cum să-i binecuvântăm pe alții vorbindu-le sincer, chiar dacă este neplăcut sau dacă trebuie să ignorăm complet situația. Dacă punem preț pe relații, prietenia noastră poate atrage aproape de Cristos pe cineva care nu-L urmează încă. Prea multe relații se mențin la un nivel superficial, iar în cele din urmă acestea sunt distruse din cauza lipsei de sinceritate. Proverbe 24:26 declară însă: „Este o onoare să primești un răspuns sincer” (trad. liberă din lb. engleză).

Desigur, rostirea adevărului în dragoste nu-mi dă dreptul să-i atac pe oameni verbal în mod vehement; relațiile necesită încredere. Apostolul Pavel remarcă în Efeseni 4:15 că rostirea adevărului în dragoste nu ne dă permisiunea să-i agresăm verbal. Noi trebuie să câștigăm dreptul de a putea rosti adevărul în dragoste într-o cultură seculară.

Clădind o punte de legătură folosindu-ne de aceste trei elemente — politețea, compasiunea și sinceritatea— noi putem inspira încrederea în oameni.

Relevanța profetică nu înseamnă recitarea unei litanii de pasaje din Profeții Mici ai Vechiului Testament despre judecata lui Dumnezeu asupra oamenilor. Nu înseamnă să ieși în fața altora cu o portavoce la gură și cu o placardă în mână. Nu înseamnă să stai pe treptele ce duc spre un stadion strigând din răspuțeri: „Pocăiți-vă sau veți muri!”

Nu, modul practic de a avea o voce profetică într-o cultură seculară, când valorile lumii sunt diferite de ale noastre, este învățarea artei și practicarea științei de a demonstra politețe, de a exprima compasiune și de a vorbi sincer.

Uneori, simpla noastră prezență poate face o impresie profundă și durabilă. Prietenii lui Iov au făcut ceea ce trebuiau să facă în primele 7 zile după ce el trecuse printr-o serie de evenimente dramatice. Ei au stat pur și simplu împreună cu el și au plâns cu el. Ei n-au spus nimic (Iov 2:12,13).

Înainte de a încerca să schimbăm cultura împărțind tractate celor de pe stradă sau conducând marșuri de evanghelizare în masă, poate că o metodă mai bună este să dezvoltăm o relație cu unul sau cu doi oameni. Înainte de a începe să-i criticăm pentru chestiuni culturale care nu sunt aliniate valorilor noastre, noi ar trebui să le arătăm politețe, să manifestăm compasiune față de ei și să le vorbim cu sinceritate — și astfel să ne câștigăm dreptul de a le prezenta Evanghelia.



DOUG CLAY, trezorier general al Consiliului General al Assemblies of God, Springfield, Missouri

NOTE:

1. Citatele biblice marcate cu NRSV sunt preluate din ediția Bibliei *New Revised Standard Version* / Departamentul de Educație Creștină al Consiliului Național al Bisericilor lui Cristos din S.U.A., Nashville: Thomas Nelson Publishers, copyright ©1989. Folosită cu permisiune. Toate drepturile rezervate.
2. Citatele biblice marcate cu NLT sunt preluate din ediția Bibliei *New Living Translation*, copyright ©1996. Folosită cu permisiunea Tyndale House Publishers, Inc., Wheaton, Illinois 60189. Toate drepturile rezervate.
3. GOD'S WORD TRANSLATION (GW) Copyright © 1995 prin God's Word to the Nations. Folosită cu permisiunea Baker Publishing Group.

RESTAURAREA RELAȚIEI

de H. Maurice Lednicky

Poate că aspectul cel mai personal și universal semnificativ al studiului nostru despre *Viața Împărăției* este înțelegerea proviziei lui Dumnezeu în ce privește readucerea noastră într-o relație corectă cu El. Studiind scopul original al lui Dumnezeu pentru creația Sa, vom vedea că, deși omul a ales să respingă planul divin, un Tată ceresc iubitor a avut grijă ca părtășia omului cu El să fie restaurată. Aceasta a fost propria Lui inițiativă. Omul nu era în măsură să negocieze—n-avea, dealtfel, nimic de oferit. Cât de impresionant este atunci când ne dăm seama de magnitudinea îndurării și harului divin.

Acest articol și următorul se vor concentra pe procesul gradual al revelației care ne-a adus la glorioasa relație cu Tatăl prin dăruirea Singurului Său Fiu, Isus Hristos.

Noi slujim unui Dumnezeu „personal”. Și, pentru că El nu este izolat de creația Sa morală, planul pe care El l-a rânduit pentru om se concentrează exclusiv pe *relaționare*. Așa cum spune Cuvântul, noi putem intra în prezența Dumnezeului celui Preaînalt—cel mai de seamă privilegiu acordat vreodată omului căzut (Romani 5:1, 2; Evrei 4:14-16). Să începem, așadar, cu începutul și să urmărim istoria scopului original al acestei relații, modul în care acesta a fost distrus și, în final, cum poate fi el restaurat. Toate acestea sunt inextricabil amalgamate în încercarea de a înțelege împărăția spirituală.

SCOPUL INIȚIAL AL CREĂRII OMULUI

1. Oportunitatea de a avea părtășie cu Dumnezeu

Pe baza discuției precedente despre natura și atributele lui Dumnezeu, devine limpede că Dumnezeu nu l-a creat pe om din „nevoia” Sa personală de a avea părtășie cu cineva. El este pe deplin complet și împlinit. Se pune așadar întrebarea: „Din ce motiv l-a creat Dumnezeu pe om?” Analizând cea dintâi temă din Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu reiese că omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu (Genesa 1:27; 2:7; 5:1; 9:6) și că acesta avea o relație personală cu El. Urmărind aceeași temă până în ultima carte a Bibliei, Apocalipsa, omul este din nou prezentat într-o relație

armonioasă pe veșnicie cu Dumnezeul Său creator. (Desigur, între Genesa și Apocalipsa istoria omului este întinată de consecințe dezastruoase și păcătoase.) Dumnezeu l-a creat pe om și i-a dat privilegiul de a intra într-o relație care includea părtășia în prezența Lui.

Dându-și bine seama, în precunoașterea Sa, că omul se va îndepărta de puritatea care a marcat existența lui inițială, Dumnezeu a avut un plan care i-a permis omului să reintre în cercul dragostei și protecției Sale. Acest plan n-a fost dezvăluit dintr-odată pe de-a-ntregul—Avraam n-a înțeles implicațiile depline ale „viitorului” (Evrei 11:8-10). Și niciunul din ceilalți patriarhi, sau chiar profeții unși ai Vechiului Testament. *În mod progresiv*, Dumnezeu S-a revelat pe Sine omului în conformitate cu propriul Său scop. Timpul se relaționează la om și nu-L influențează pe Acela care nu are nici început, nici sfârșit (Psalmul 90:4; 2 Petru 3:8).

• În Vechiul Testament—Dumnezeu Yahweh

Avraam, Isaac, Iacov (Israel)

Alegerea lui Israel ca „poporul Lui”

(12 fii ai lui Israel—12 seminții ale Israelului)

Legea lui Moise—stabilirea standardului pentru închinare înaintea lui Dumnezeu și pentru relații corespunzătoare cu alți oameni (Exodul-Leviticul)

Anii Împărăției—Profeții au declarat judecata iminentă și viitoarea restaurare

• **În Noul Testament—Isus ca Singurul Fiu al lui Dumnezeu**

Isus este *“Emanuel—Dumnezeu cu noi”* (Matei 1:23)
Isus ca *“Mielul lui Dumnezeu”* (Ioan 1:36)
Isus ca *“Marele Preot—mijlocitor”* (Evrei 4:14-16)
Isus ca *“Împăratul împărățiilor—Domnul Domnilor”* (Apocalipsa 17:14)

• **În Noul Testament—Duhul Sfânt ca cea de-a Treia Persoană a Trinității**

Revărsarea Duhului în Ziua Cincizecimii (începutul bisericii nou-testamentale) (Fapte 2:1-41)
Îi împuternicește pe credincioși să fie martori pentru Cristos (Fapte 1:8)
Îl face cunoscut și-L glorifică pe Cristos (Ioan 15:26; 16:13, 14)
Slujește în trupul lui Cristos (Biserica)—darurile Duhului (1 Corinteni 12-14)
Produce maturitate în credincioși—roada Duhului (Galateni 5:22, 23)

Prin Cuvântul scris și prin lucrarea launtrică a Duhului Sfânt, acestei generații i se oferă cea mai cuprinzătoare revelație a lui Dumnezeu din orice epocă a istoriei umane. În consecință, există un privilegiu și o responsabilitate extraordinară de a intra într-o relație și de a menține părtășia (comuniunea) cu Dumnezeu.

2. Oportunitatea de a ne închina lui Dumnezeu printr-o „alegere” personală

Îngerii n-au fost forțați să asculte de Dumnezeu și să

Ascultarea și închinarea forțată înseamnă înrobire!

se închine Lui—ei au avut posibilitatea să aleagă. Lucifer, cunoscut nouă acum ca Satan, era odinioară un înger de rang înalt, dar din mândrie el a râvnit la Tronul lui Dumnezeu (Isaia 14:12). Din acest motiv, el a fost izgonit din cer. Din păcate, el n-a plecat singur. O treime din cetele îngeresti „a ales” să-l urmeze pe Satan, iar noi îi numim astăzi demoni (Apocalipsa 12:4). Prin urmare, deducem că celelalte două treimi din îngeri „au ales” să I se închine și să-L slujească pe Dumnezeu. Perioada lor de probă s-a încheiat, așa cum s-a întâmplat și cu Satan și demonii care l-au urmat.

Adam și Eva au primit un loc perfect în care să trăiască—Grădina Edenului. Adam a pus nume tuturor animalelor ce populau grădina. În plus, ei se bucurau de părtășia cu Dumnezeu (Genesa 3:8). Cât timp a durat asta, nu se știe. În toată această minunăție și binecuvântare, primilor doi pământeni li s-a interzis doar UN lucru. Doar unul singur! Ei nu trebuiau să mănânce din rodul pomului cunoștinței binelui și răului. De ce? Așa au fost puși ei la încercare. Se închinau ei lui Dumnezeu pentru cine era El sau pentru ceea ce le dădea El? Dumnezeu a vrut ca omul să fie liber să aleagă—și nu să fie obligat să slujească—ci mai degrabă să-L

iubească, să I se închine în mod liber și să asculte de El pentru cine este și nu pentru ceea ce face El.

DUMNEZEU nu-i niciodată confuz în privința evenimentelor istoriei umane. El nu încearcă să dezvolte „planul B” fiindcă „planul A” n-a izbutit.

V-ați gândit vreodată c-a mai existat un alt pom „în mijlocul” acelei grădini? Acesta era pomul vieții (Genesa 2:9). Când cei doi au păcătuit, Dumnezeu i-a izgonit din acel loc minunat și a „*așezat un heruvim puternic în partea de est a Grădinii Edenului, punându-i în mână o sabie învăpăiată ca să păzească drumul ce duce la pomul vieții*” (Genesa 3:24, NLT). Sunt de părere că n-a existat vreo restricție de a mânca din roadele acestui pom până când ei au păcătuit. Moartea a devenit consecința fizică finală pentru păcatul omului. Chiar în neascultarea omului, Dumnezeu a arătat deja o mare îndurare. Căci, dacă omului i se îngăduia să mănânce din acest rod, el ar fi trăit veșnic cu vina păcatelor trecutului său.

3. Oportunitatea de a fi beneficiarii abundenței lui Dumnezeu

Există astăzi diverse „nuanțe” de învățături extreme (nescipturale) referitoare la plăcerile firii pământești, care aduc prejudicii și stârnesc confuzie în trupul lui Cristos. O mare parte din această învățătură eronată se referă la posesiunile pământești, materiale, care, dacă nu și mai mult, inversează ordinea de a „*căuta mai întâi Împărăția lui Dumnezeu...*” (Matei 6:33). Echivalarea posesiunilor pământești cu aprobarea sau favoarea lui Dumnezeu a reprezentat multă vreme un raționament greșit în gândirea omului. Firea pământească încearcă astfel să pară sfântă. Dumnezeu nu e deloc impresionat de statutul nostru economic. Iar El nu se leapădă de noi dacă nu ne numărăm printre cei prosperi din punct de vedere material.

Primul și cel mai semnificativ aspect al abundenței lui Dumnezeu este iertarea de păcate și restaurarea părtășiei cu Tatăl. Vă amintiți, desigur, că cea mai de seamă componentă a omului este duhul său. Apostolul Pavel le face credincioșilor nou-testamentali din Efes o prezentare elocventă a îndurării extraordinare de mari și a harului îmbelșugat al lui Dumnezeu.

„Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești...” (Efeseni 1:3, NLT)

„Așa că Îl laudăm pe Dumnezeu pentru gloriosul har pe care ni l-a dat prin preaiubitul Lui Fiu...” (Efeseni 1:6, NLT)

„Dumnezeu e atât de bogat în îndurare și El ne-a iubit atât de mult...” (Efeseni 2:4, NLT)

„Ca Dumnezeu să ne poată arăta în toate veacurile viitoare ca exemple ale nemărginitei bogății a harului Său și a bunătății Lui față de noi...” (Efeseni 2:7, NLT)

De la acel dar incredibil al vieții veșnice, am ajuns acum la abundența care ne este oferită în timpul călătoriei noastre pământești—în viața reală, de zi cu zi. Din nou, principalul aspect nu-l reprezintă posesiunile noastre. Ca replică la cererea unui om de a primi o moștenire, Isus îi răspunde acestuia: „*Viața cuiva nu stă în belșugul averii lui*” (Luca 12:15). Învățătorul nostru ne-a învățat și că „*Nu puteți sluji lui Dumnezeu și banilor*” (Matei 6:24, NLT). La fel de tranșant, Pavel a repetat același adevăr fiului său în credință, Timotei: „*Negreșit, evlavie însoțită de mulțumire este în sine un mare câștig. Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, să fim mulțumiți. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor*” (1 Timotei 6:6, 8, 10, NLT).

Care este, așadar, abundența favoarei lui Dumnezeu de care copiii Lui se bucură în timpul acestei vieți pe pământ?

Harul—suficient pentru orice circumstanță—ar fi cu siguranță în fruntea acestei liste (1 Corinteni 10:13; 2 Corinteni 12:7-10). Suferința, atât din cauza împrejurărilor vieții, cât și de dragul lui Cristos, face parte din viața oricărui credincios. În cea dintâi epistolă a sa, Petru scoate în evidență faptul că, până și în cele mai dure „*încercări ale vieții de creștin*” există biruință, căci Dumnezeu nu ne va părăsi niciodată (1 Petru 4:12-19). Pavel adaugă totuși o altă dimensiune la dificultățile vieții atunci când le scrie noilor credincioși din Corint: „*Căci necazurile noastre de-acum sunt foarte mici și nu vor dura multă vreme. Dar ele vor produce pentru noi o slavă care va cântări mai mult și care va dura o veșnicie!*” (2 Corinteni 4:17) (sublinierile autorului).

Să adăugăm apoi la lista noastră **siguranța**—pe care o avem atât în Cristos cât și în Biserică. În Romani 8, Pavel, ca un bun avocat al apărării, pledează: „*Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi vreodată împotriva noastră?*” „*Cine îndrăznește să ne acuze?*” „*Cine ne va condamna atunci?*” (Romani 8:31, 33, 34, NLT). Apoi, el continuă cu o întrebare retorică: „*Ne poate separa ceva vreodată de dragostea lui Cristos?*” Iar răspunsul lui este: „*Căci sunt bine încredințat că nimic nu ne poate separa vreodată de dragostea lui Dumnezeu*”. După ce enumeră câteva lucruri care nu ne pot separa de dragostea lui Dumnezeu în Cristos Isus, el concluzionează: „*Nici măcar puterile iadului nu ne pot separa de dragostea lui Dumnezeu—într-adevăr, nimic din întreaga creație nu ne poate despărți vreodată de dragostea lui Dumnezeu care este descoperită în Cristos Isus, Domnul nostru*” (Romani 8: 38, 39, NLT) (sublinierile autorului).

Se cuvine aici să aduc un scurt avertisment. Aceste

Este deseori mai ușor să „suferi” împreună cu cineva care suferă decât să te „bucuri” cu cineva care este onorat.

versete nu învață și nici nu insinuează „o siguranță veșnică necondiționată” (cunoscută, de obicei, ca „odată mântuit, pentru totdeauna mântuit”). E posibil ca un individ—care și păstrează puterea de alegere chiar și după convertirea sa—să „aleagă” să refuze dragostea lui Dumnezeu în Cristos. Păcatul,

făptuit încontinuu și în mod deliberat, fără nicio dorință de pocăință, va atrage în final judecata lui Dumnezeu (Evrei 10:26-31; 2 Petru 2:20-22).

Biserica nou-testamentală trebuie să fie o demonstrație pământească a unității existente în ceruri. Isus S-a rugat ca ucenicii (și biserica prin extinderea slujirii lor) „*să fie una cu toții, așa cum Tu și cu Mine suntem una—așa cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine. Ca și ei să poată fi într-o unitate desăvârșită, pentru ca lumea să știe că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit la fel de mult cum M-ai iubit pe Mine*” (Ioan 17: 21-23, NLT). În acea dragoste și unitate există acceptare și siguranță pentru orice copil al lui Dumnezeu—tânăr sau bătrân; bogat sau sărac; educat sau mai puțin educat; din orice cultură, grup lingvistic sau minoritate etnică.

„*Sunt mai multe mădulare, dar un singur trup... dacă suferă un mădular, toate mădularele sufăr împreună cu el, iar dacă un mădular este prețuit, toate mădularele se bucură*” (1 Corinteni 12:21,26 NLT).

Deși nu neapărat la același nivel pentru toți oamenii, Dumnezeu revărsă binecuvântări materiale asupra celor care ascultă de poruncile Lui. Evanghelia lui Cristos nu este un plan despre cum să te îmbogățești rapid. Motivația ascultării noastre de Dumnezeu nu trebuie să servească intereselor noastre proprii sau să fie concentrată asupra sinelui nostru. Potrivit apostolului Pavel, când acesta le răspunde credincioșilor din Filipi, care-i trimiseseră, cu multe sacrificii, un dar în bani care să-l ajute (în epistola pe care a scris-o pe când se afla în temniță în Roma), „*Același Dumnezeu care are grijă de mine, Se va îngriji și de toate nevoile voastre, după bogăția Sa, în slavă, care ne-a fost dată în Cristos Isus*” (Filipeni 4:19, NLT).

Dacă un credincios își dă zeciuielile (a zecea parte) din veniturile sale, Dumnezeu a promis să reverse peste el un belșug de binecuvântări. De fapt, profetul Maleahi, ca purtător de cuvânt al Domnului, spune: „*Voi turna peste voi o binecuvântare așa mare că nu veți avea unde s-o păstrați! Puneți-Mă la încercare!*” (Maleahi 3:8-11, NLT). În limbaj biblic, aceasta este cunoscută drept „legea semănăturii și a secerișului”, care îngemănează atât procesul natural al reproducerii cât și activitatea spirituală (Genesa 1:11, 12; 2 Corinteni 9:6-7; Galateni 6:7). În ciuda teoriei evoluției—care n-are nicio dovadă științifică—plantele, copacii, animalele și oamenii se reproduc încă „*după soiul lor*” (Genesa 1:12, 21, 24, 25). Acest principiu este în general acceptat ca referindu-se la „regurile” vegetal și animal. Dar el este la fel de valabil și pentru împărăția spirituală. În consecință, o inimă generoasă, sau dărnicia, este plăcută Domnului nostru din cer, căci aceasta reflectă propria Lui natură.

Există deseori o puternică reacție negativă împotriva celor care posedă multe bunuri pământești. În parte, aceasta reacție negativă poate fi justificată, deoarece mulți i-au abusat și i-au abuzat pe alții ca să-și dobândească averile. Corupția și incorectitudinea din rândul celor bogați au fost, de atât de multe ori, trecute cu vederea încât s-a instăpânit neîncrederea în astfel de oameni. Iacov atrage atenția: „*Ascultați, acum, voi, bogaților: plângeți și tânguți-vă din cauza nenorocirilor care vă*

așteaptă. Bogățiile voastre putrezesc, iar frumoasele voastre haine sunt roase de molii. Însăși bogăția în care v-ați pus nădejdea va mistui carnea voastră precum focul” (Iacov 5:1-3, NLT).

Totuși, greșelile omului nu anulează promisiunile lui Dumnezeu. Cheia înțelegerii bogăției este (1) atitudinea personală față de posesiunile pământești și (2) isprăvnicia cu care administrezți ceea ce ți-a dat Dumnezeu. Credinciosul nu trebuie să se atașeze de lucrurile pământești—ele nu-i vor defini viața. Iar resursele financiare vor fi un mijloc pentru atingerea unui scop—acela de a contribui la răspândirea Împărăției lui Dumnezeu. Potrivit învățaturii lui Pavel, dărnicia trebuie să fie (1) de bună voie și din toată inima, (2) nu cu părere de rău și (3) nu de silă, ci (4) dată cu bucurie (2 Corinteni 9:7). Pe scurt, abundența binecuvântărilor materiale pe care o primim din mâna generoasă a lui Dumnezeu nu ne este dată ca s-o păstrăm pentru noi înșine, ci mai degrabă s-o împărțim cu alții.



Dr. H. Maurice Lednicky a fost ordonat pastor de către Assemblies of God cu 50 de ani în urmă. El este autor, evanghelist, pastor, misionar și fost președinte al Central Bible College, Springfield, Missouri.

Acest articol este preluat din *KINGDOM LIVING* © 2013 de H. Maurice Lednicky. Folosit cu permisiunea autorului. Toate drepturile rezervate.

În următoarea ediție vom continua discuția, concentrându-ne pe dilema teribilă cu care se confruntă omul—neascultarea și consecința ce rezultă din separarea de părtășia cu Cel Atotputernic. Totuși, adevărul biblic nu se sfârșește cu această teribilă disperare și deznădejde. Isus Cristos a luat asupra Lui vina păcatelor noastre, iar noi suntem acum îndreptățiți—„ca și cum” păcatele noastre n-au existat nicicând. Ce minunat! Acesta e mesajul pentru orice om în viață din zilele noastre și pentru toți cei care se vor mai naște până ce Isus Se va întoarce!



CULTURA în schimbare

O hartă pentru peisajul postmodern de astăzi

Schimbările dramatice din cultura americană au împins lumea în afara ariei de acoperire a mesajului creștin. Descoperiți unde s-a mutat și aflați cum să ajungeți la ea.

Mark Labberton, pastor, First Presbyterian Church of Berkeley

„O unealtă potrivită face munca mult mai ușoară. În fața provocării urgente și extraordinare de a împărtăși Evanghelia în zilele noastre, cartea lui David Henderson, *Cultura în schimbare*, este tocmai o astfel de unealtă.

Leighton Ford, Leighton Ford Ministries; autor al Transforming Leadership

„Aceasta este cartea de care aveam nevoie, predicatori și laici deopotrivă. Bine scrisă și practică, este plină de explicații cu privire la modul în care am ajuns unde ne aflăm – o critică profundă a culturii noastre – și sugestii practice. Citiți-o și veți ajunge să o citați.”

www.liferomania.ro

Cincizecimea



THE ACTS OF THE APOSTLES

Holy Spirit

...I wrote
...taught

they went to the
they were staying,
James, and Andre



OUR STORY

Cincizecimea:

ACEASTA ESTE POVESTEA NOASTRĂ

de ROBERT P. MENZIES

**Ezitatea de a da
o definiție teologică
clară mișcării
pentecostale omite
faptul că Biblia
a conturat Mișcarea;
de asemenea, pierde
din vedere o nevoie
autentică a bisericii.
Noi avem nevoie
să știm cui trebuie
să transmitem mai
departe această
moștenire.**



Un prieten m-a întrebat odată:
„De ce vorbesc atât de mult pentecostalii
despre botezul cu Duhul Sfânt?” Așa
că i-am sugerat să citească capitolul 2 din cartea
Faptele Apostolilor. Biblia, în special cartea Faptelor,
impulsionează și conturează experiența și practica
pentecostală. E imposibil să-i înțelegi pe pentecostali
făcând abstracție de acest fapt fundamental și
esențial.

Există astăzi multe voci care ridiculizează ideea că pentecostalii
pot fi identificați cu precizie sau că îi putem defini teologic pe
pentecostali. Dacă originile și doctrinele centrale ale mișcării
pentecostale sunt relativ clare, de ce, la urma urmei, ar trebui să
fie dificil ca să definim ce înseamnă să fi pentecostal?

Dacă originile și doctrinele de bază ale mișcării pentecostale sunt relativ clare, de ce ar trebui atunci să fie dificil să definim ce înseamnă să fi pentecostal?



În termeni foarte largi, accentul pus pe creștinismul pentecostal și charismatic, reprezintă deseori o extindere a scopurilor cercetătorilor biblici, care se concentrează, în general, pe tendințele culturale edificatoare și nu relaționate direct cu viața bisericii.

Nici liderii bisericilor nu se feresc să descrie, în termeni foarte largi, Mișcarea cu care se asociază ei. Mulți care pun accent pe semnificația ecumenică a mișcării pentecostale ezită să definească Mișcarea într-un limbaj teologic clar. Deși definițiile precise aduc claritate, ele stabilesc și limite. Indicatorii care conturează identitatea totodată și exclud. Dar dacă atât de mulți se consideră pentecostali, să vedem, atunci, ce înseamnă acest termen.

Sunt multe descrieri teologice pe care le putem folosi ca să definim alte grupări de creștini în comparație cu pentecostalii. Eu sugerez următoarele definiții, atât exacte din punct de vedere istoric, cât și utile pentru discuția de față:

Pentecostal: Un creștin ce consideră cartea Faptele Apostolilor drept model pentru biserica contemporană și care, pe această bază, încurajează orice credincios să caute experiența botezului cu Duhul (Fapte 2:4), înțeles ca o împuternicire pentru misiune și complet diferit de nașterea de nou, care se remarcă prin vorbirea în limbi și care afirmă că „semnele și minunile”, inclusiv toate darurile enumerate în 1 Corinteni 12:8–10, trebuie să caracterizeze viața bisericii de astăzi.

Neo-pentecostal: Un creștin care aprobă și acționează în concordanță cu toate doctrinele mai sus enumerate, cu excepția afirmației că vorbirea în limbi servește drept semn normativ pentru botezul în Duhul.

Carismatic: Un creștin care crede că toate darurile enumerate în 1 Corinteni 12:8–10, inclusiv prorocia, vorbirea în limbi și vindecarea, sunt disponibile pentru biserica de astăzi; dar care respinge afirmația că botezul cu Duhul (Fapte 2:4) este o împuternicire pentru misiune, distinctă de nașterea din nou.

Non-carismatic: Un creștin care respinge afirmația că botezul cu Duhul (Fapte 2:4) este o împuternicire pentru misiune, distinctă de nașterea de nou, dar și validitatea pentru biserica de astăzi a cel puțin unul sau mai multe daruri ale Duhului enumerate în 1 Corinteni 12:8–10.

Toate aceste categorii sunt compatibile cu termenul *evangelhic*. Evanghelicii sunt creștini care afirmă: autoritatea Bibliei; faptul că mântuirea se găsește doar în Cristos și că evanghelizarea este o parte importantă a misiunii creștine în lume.

Mișcarea pentecostală globală este adânc înrădăcinată în solul evanghelic. În esența sa, mișcarea pentecostală Îl are în centru pe Cristos. Lucrarea Duhului, așa cum o înțeleg pentecostalii, se concentrează pe preamărirea și mărturisirea domniei lui Cristos. Isus este Cel care botează cu Duhul. Credința și practica pentecostală își au fundamentul în Biblie. Deși pentecostalii încurajează experiența spirituală, ei fac acest lucru fără a scăpa o clipă din vedere învățătura Scripturii. Biblia, în special cartea Faptele Apostolilor, conturează și stimulează experiența pentecostală.

Mulți cercetători biblici ce studiază Mișcarea sunt în general pentecostali nepracticanți. Ei definesc mișcarea pentecostală, în mare sau în mod exclusiv, în termeni sociologici. Îi identifică pe pentecostali nu prin ceea ce cred aceștia, ci mai degrabă prin natura experienței lor (de exemplu: Manifestă ei daruri spirituale?) sau prin comportamentul lor (ca de pildă: Ce deosebiri putem observa în viețile credincioșilor pentecostali?). Deși analiza sociologică poate furniza revelații extrem de utile, în sine aceasta nu poate să înțeleagă sau să descrie adecvat această mișcare profundă, centrată pe Cristos și bazată pe Biblie. Imaginea prin care aceștia îi prezintă pe pentecostali este adesea o caricatură, o imagine care, deși parțial adevărată, conține multe exagerări și distorsionări.

În acest articol voi explica de ce eu mă consider un pentecostal. Definițiile mele, pe care nu încerc să le justific, sunt teologice. Abordarea mea este profund biblică. Voi arăta cum pasaje cheie din Biblie îmi susțin convingerile pentecostale. Ca pentecostali, noi trebuie să reexaminăm și să clarificăm bogata moștenire teologică pe care ne-au transmis-o cei dintâi pionieri pentecostali. Ezitarea de a da o definiție teologică clară mișcării pentecostale omite faptul că Biblia a conturat Mișcarea; de asemenea, pierde din vedere o nevoie autentică a bisericii. Noi avem nevoie să știm cui trebuie să transmitem mai departe această moștenire.

Așadar, la ce ne referim când spunem „Eu sunt un pentecostal”? Un răspuns precis include trei elemente. Mai întâi, pentecostalii citesc cartea Faptelor ca pe un model pentru viețile lor. În al doilea rând, pentecostalii pun accent pe faptul că n-ar trebui să confundăm botezul cu Duhul, promis oricărui credincios în Fapte 1 și 2, cu nașterea din nou sau convertirea. În al treilea rând, mișcarea pentecostală de la începuturile ei (Fapte 2:4; 10:46; 19:6), a asociat vorbirea în limbi cu botezul cu Duhul Sfânt. Primii pentecostali au descris astfel vorbirea în limbi ca un indicator inconfundabil, ca un semn sau ca o dovadă a botezului cu Duhul. Mulți istorici insistă că fără această asociere între vorbirea în limbi și botezul cu Duhul nici n-ar exista o mișcare pentecostală.

DE CE CITIM DIFERIT

Pentecostalii au citit întotdeauna cartea Faptelor, în special narațiunea despre revărsarea Duhului din Ziua Cincizecimii (Fapte 2), ca un model pentru viețile lor. Istorisirile din Faptele Apostolilor ne caracterizează, căci pentecostalii se identifică cu aceste istorisiri. Acest sens al asocierii cu textul

ne încurajează să permitem cărții Faptelor să dea un contur vieților, speranțelor, visurilor și imaginației noastre. Noi citim în această carte, cu speranță și cu ardoare, istorisiri despre puterea Duhului Sfânt care autorizează ucenici obișnuiți să facă lucruri neobișnuite pentru Dumnezeu.

Penticostalii n-au considerat niciodată distanța ce separă lumea lor de cea din text ca fiind una prea mare. Totuși, teologii și cercetătorii biblici occidentali din ultimele două secole au depus eforturi uriașe în încercarea de a interpreta textele biblice care se referă la activitatea miraculoasă a lui Dumnezeu. Așa cum teologii evanghelici au căutat să explice de ce-ar trebui să acceptăm realitatea minunilor consemnate în Noul Testament, dar să nu ne așteptăm să le vedem și astăzi, penticostalii au fost (cel puțin în ochii noștri) martori la felul în care Isus a înfăptuit „semne și minuni”, aidoma celor pe care le vedem și în zilele noastre, atunci când El a pus bazele bisericii Sale.

Hermeneutica credinciosului penticostal tipic este directă și simplă: istorisirile din cartea Faptelor servesc drept modele pentru conturarea de vieți și experiențe. Această abordare simplă, narativă a cărții Faptelor este unul din punctele forte ale mișcării penticostale. Simplitatea citirii textului ca model pentru viețile noastre, fără angoasa în privința miraculosului sau a felului în care totul se integrează în sisteme teologice complexe, le permite oamenilor, în mod evident, să înțeleagă ușor mesajul.

Asta sugerează că penticostalii au o hermeneutică distinctă în sensul că ei citesc Biblia, în special cartea Faptelor, altfel decât evanghelicii nepenticostali. Eu nu neg deloc legătura strânsă ce există între penticostali și evanghelici. Într-adevăr, penticostalii se identifică în general ca evanghelici; totuși, ei formează un grup complet distinct. Aici eu folosesc termeni prin care pur și simplu să-i disting pe evanghelicii penticostali de evanghelicii nepenticostali.

Penticostalii resping două ipoteze ce conturează abordările pe care evanghelicii le au față de cartea Faptele Apostolilor. Prima ipoteză este legată de tendința evanghelicilor de a respinge ideea că istorisirile din cartea Faptelor și biserica apostolică pe care o descrie aceasta ca fiind un model pentru biserica de astăzi. Evanghelicii presupun că Luca și-a scris cartea pentru a oferi o consemnare istorică a începuturilor Bisericii, așa încât cititorii de mai târziu să poată avea la îndemână o relatare precisă a Evangheliei și să fie asigurați în privința fundamentului istoric pe care se sprijină aceasta. Evanghelicii insistă și asupra faptului că Luca n-a prezentat evenimentele pe care le descrie ca fiind niște modele pentru practica misionară a viitoarelor generații de creștini.

Cea de-a doua ipoteză este o consecință a tendinței evanghelicilor de a reduce teologia Noului Testament la teologia paulină. Cu alte cuvinte, Luca este un istoric, pe când Pavel este un teolog. Evanghelicii presupun că referințele lui Luca la primirea Duhului și lucrarea Duhului au, în esență, aceeași semnificație cu termeni similari folosiți de către Pavel, așa că noi ar trebui să le înțelegem în lumina acestor texte pauline. Evanghelicii insistă că Cincizecimea reprezintă intrarea ucenicilor în noua epocă, începutul lor în viața Noului Legământ.¹ Cincizecimea, explică ei, este ziua de naștere a Bisericii.²

Cercetătorii evanghelici afirmă, în unanimitate și în repetate rânduri, că Cincizecimea este un eveniment unic și irepetabil. În ce sens este unică Cincizecimea? Noi nu putem repeta niciun eveniment din istorie, dar Luca prezintă clar multe evenimente în cartea Faptelor ca și modele pentru biserica înfățișată de autorul Faptelor. Luca le-a consemnat în scris pentru ca acestea să se repete în viețile cititorilor săi.

În cele ce urmează, analizând diferite aspecte ale cărții Faptelor, voi critica aceste două ipoteze, în special pe aceea că Cincizecimea este „unică și irepetabilă”.

STRUCTURA CĂRȚII FAPTELE APOSTOLILOR

Predica lui Isus în Nazaret (Luca 4:16–30) reprezintă un model pentru Evanghelia lui Luca. Acest pasaj prefigurează toate temele majore care apar în Evanghelie: lucrarea Duhului; universalitatea Evangheliei; harul lui Dumnezeu și respingerea lui Isus. Acesta este un amănunt semnificativ prin care cronologia din Evanghelia lui Luca diferă de cea din Evanghelia lui Marcu. Luca ia un eveniment de la mijlocul lucrării lui Isus și-l prezintă ca să marcheze începutul lucrării lui Isus. Luca face acest lucru deoarece înțelege că rostirea de către Isus a pasajului din Isaia 61:1, 2 precum și declarația Lui că El împlinește această profeție în lucrarea Sa, ne aduce o înțelegere importantă a naturii și misiunii Sale. Acest pasaj ne oferă, așadar, un model pentru lucrarea ulterioară a lui Isus.

Luca oferă o introducere paradigmatică similară pentru cartea Faptele Apostolilor. După pogorârea Duhului în Ziua Cincizecimii, Petru rostește o predică (Fapte 2:14–41), una care, în multe privințe, este asemănătoare cu cea a lui Isus din Luca 4. În predica lui, Petru se referă și la o profeție a Vechiului Testament cu privire la venirea Duhului (Ioel 2:28–32) și declară că evenimentele din Ziua Cincizecimii au împlinit acea profeție (Fapte 2:17–21). Mesajul este cât se poate de clar: Așa cum Duhul a pus ungera Lui peste Isus pentru ca El să-Și împlinească vocația profetică, tot așa Duhul i-a uns pe ucenicii lui Isus ca profeți ai vremurilor din urmă pentru a proclama Cuvântul lui Dumnezeu. Textul din Ioel 2:28–32, ca și pasajul paradigmatic din Luca 4, indică, de asemenea, o editare atentă din partea lui Luca.³

O schimbare este în special instructivă. În Fapte 2:18, Luca inserează expresia „și [ei] vor proroci” în citatul din Ioel. Această inserare scoate în evidență ceea ce deja este prezent în textul lui Ioel. Versetul precedent ne-a amintit deja că această revărsare a Duhului din vremurile din urmă despre care profețește Ioel nu este altceva decât o împlinire a dorinței lui Moise ca „tot poporul să fie alcătuit din proroci” (Numeri 11:29). Fapte 2:17 citează textual Ioel 2:28: „Voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și ficele voastre vor proroci”. În Fapte 2:18, Luca repetă acest refren. Luca scoate în evidență faptul că Duhul vine ca sursă de inspirație profetică. Biserica din „zilele acelea [din urmă]”, declară Luca, trebuie să fie o comunitate de profeți pe care Dumnezeu i-a chemat să aducă mesajul „mântuirii până la marginile pământului” (Isaia 49:6; Fapte 1:8). Luca le amintește cititorilor săi că Isus le-a promis și putere ca să împlinească această chemare. Duhul va veni și va împuternici biserica Sa — biserica lui Luca și a noastră — ca să-L mărturisească cu îndrăzneală pe Isus.

Evanghelia lui Luca anticipează această temă despre mărturia profetică proclamată cu îndrăzneală. Duhul L-a uns pe Isus ca El să poată „vesti săracilor Evanghelia... să propovăduiască robilor de război slobozirea” și „să vestească anul de îndurare al Domnului” (Luca 4:18, 19). Paralelele dintre experiența lui Isus de la Iordan și experiența ucenicilor de la Rusalii sunt izbitoare și vădit intenționate. Ambele se petrec la începutul misiunii lui Isus și respectiv a Bisericii, ambele se concentrează pe venirea Duhului, iar Luca le descrie pe amândouă ca pe o ungere profetică în contextul unei predici care citează o profeție a Vechiului Testament. Prin conturarea atentă a narațiunii sale, Luca Îl prezintă pe

Penticostalii au considerat întotdeauna istorisirea despre pogorârea Duhului Sfânt din Ziua Cincizecimii (Fapte 2) ca fiind un model pentru viețile lor.

Isus, Profetul suprem, ca un model pentru toți urmașii Săi, de la Cincizecime încoace.⁴

Luca scoate în evidență acest motiv al mărturiei îndrăznețe, inspirată de Duhul, în învățătura lui Isus. El prefigurează evenimente care vor urma în cel de-al doilea volum al său relatând importanța promisiunii a lui Isus consemnată în Luca 12:11, 12. Imediat după Cincizecime, vedem cât de relevantă și de importantă este această promisiune a lui Isus pentru misiunea Bisericii (Fapte 4:19, 20).

În prezentarea lui Petru, Ioan, Ștefan și Pavel ca modele de lucrare inspirată de Duhul, Luca evidențiază temeinicia mărturiei apostolice în ce privește învierea lui Isus. Iar el dorește să se asigure că suntem edificați asupra mesajului lor, care trebuie transmis mai departe, până când va ajunge „la marginile pământului”. Totuși, Luca îi vede pe acești profeți ai vremurilor din urmă și ca modele importante de practică misionară pe care biserica lui trebuie să le urmeze. Pe măsură ce se confruntă cu opoziție, dar bizuindu-se pe Duhul Sfânt, acești profeți ai vremurilor din urmă cheamă biserica lui Luca să urmeze, cu îndrăzneală, calea deschisă de Domnul nostru.

Luca își structurează narațiunea pentru a evidenția acest fapt exact așa cum experiența cu Duhul de care a avut parte Isus la râul Iordan servește drept model pentru experiența ucenicilor din Ziua Cincizecimii, și tot așa cum experiența ucenicilor din Ziua Cincizecimii servește ca model pentru creștinii de mai târziu. Acest lucru este susținut de cuvintele lui Petru din Fapte 10:47: „Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, care au primit Duhul Sfânt ca și noi?”

TRIMITEREA CELOR ȘAPTEZECI (LUCA 10:1–16)

Istorisirea despre trimiterea celor șaptezeci (Luca 10:1–16) se găsește doar în Evanghelia lui Luca. În Luca 10:1 noi citim: „După aceea, Domnul a mai rânduit alți șaptezeci și doi [în unele manuscrise apare ‘șaptezeci’] de ucenici, și i-a trimis doi câte doi înaintea Lui, în toate cetățile și în toate locurile, pe unde avea să treacă El”.

O întrebare esențială se concentrează pe numărul ucenicilor pe care Isus i-a trimis și pe semnificația acestui număr. Unele manuscrise menționează „șaptezeci”, în timp ce altele „șaptezeci și doi”. Deși nu putem determina numărul cu certitudine, e important să ținem cont de natura ambiguă a dovezilor din manuscrise în timp ce ne străduim să descifrăm semnificația acestui text.

Majoritatea cercetătorilor biblici sunt de acord că numărul are o semnificație simbolică. Mulți sugerează că numărul 70 este adânc înrădăcinat în Vechiul Testament și că are o semnificație simbolică. Personal, sunt de părere că găsim fundamentul pentru referința celor „șaptezeci” în Numeri 11:24–30. Domnul „a luat din Duhul care era peste [Moise] și L-a pus peste cei șaptezeci de bătrâni” (versetul 25). Ca urmare, cei 70 de bătrâni, care s-au adunat în jurul Cortului, au început să prooroască. Totuși, doi bătrâni, Eldad și Medad, nu se duseseră la Cort, ci rămăseseră în tabără. Dar Duhul S-a pogorât și peste ei, iar aceștia au început și ei să prooroască. Iosua l-a îndemnat pe Moise să-i oprească. Moise i-a răspuns: „Ești gelos pentru mine? Să dea Dumnezeu ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din proroci, și Domnul să-Și pună Duhul Lui peste ei!” (Numeri 11:29).

Propunerea din Numeri 11 cuprinde o serie de avantaje semnificative asupra altor explicații: (1) aceasta justifică cele două tradiții textuale ce stau la baza versetului 10:1 din Luca (Câți au prorocit de fapt în Numeri 11?); (2) aceasta găsește o împlinire explicită în narațiunea din cartea Faptelor; (3) aceasta se relaționează cu una din cele mai importante teme din cartea Faptelor, lucrarea Duhului Sfânt, și (4) numeroasele referiri la Moise și la acțiunile lui în cartea Faptelor susțin sugestia noastră că există un simbolism pentru referirea lui Luca la cei șaptezeci din Numeri 11.

Referința la cei șaptezeci evocă amintiri ale dorinței lui Moise ca „tot poporul Domnului să fie alcătuit din proroci” și, în acest fel, indică spre Cincizecime (Fapte 2), unde evenimentele au împlinit spectaculos această dorință. Aceasta continuă să fie împlinită de-a lungul cărții Faptelor în timp ce Luca descrie pogorârea Duhului puternic de prorocie peste alte centre noi de activitate misionară (Fapte 8:14–17; 10:44–48; 19:1–7). Așadar, referința la cei șaptezeci prefigurează revărsarea Duhului peste toți slujitorii Domnului și participarea lor universală la misiunea lui Dumnezeu (Fapte 2:17,18; cf. 4:31).

Dumnezeu a chemat (Isaia 49:6; Luca 24:45–49; Fapte 1:4–8) și a împuternicit (Fapte 2:17–21; cf. 4:31) fiecare membru al Bisericii să fie un profet. Luca scoate în evidență faptul că împuternicirea profetică experimentată de ucenici în Ziua Cincizecimii este disponibilă tuturor celor din poporul lui Dumnezeu.

FAPTE 2:17–21 ȘI ISTORIA MÂNTUIRII

Am remarcat deja rolul important pe care versiunea editată a lui Luca în ce privește prorocia lui Ioel (Fapte 2:17–21) îl joacă în cartea Faptelor. O modificare suplimentară a textului din Ioel este de asemenea importantă. Textul lui Ioel se referă doar la „semne în ceruri și pe pământ” (Ioel 2:30). Totuși, abilitățile editoriale iscusite ale lui Luca îi permit să creeze sintagma “semne și minuni” (Fapte 2:19). Adăugând câteva cuvinte, Luca transformă textul lui Ioel așa încât acesta

să se poată citi: „Voi face să se arate semne *sus* în cer și *minuni jos* pe pământ” (Fapte 2:19, sublinierile cu italice aparțin autorului). Semnificația acestei încercări editoriale devine evidentă când citim versetele imediat următoare citatului din Ioel. Petru declară: „Isus ... [a fost un] om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere” (Fapte 2:22). Ulterior, această semnificație devine mai puternică atunci când Luca asociază și „semne și minuni” la lucrarea Bisericii primare. Nouă din cele 16 întâmplări cu „semne și minuni” (σημεῖακαὶτέρα) din Noul Testament apar în cartea Faptele Apostolilor. În Fapte 4:30, ucenicii Îl roagă pe Domnul să-și întindă mâna „ca să se facă tămăduiri, minuni și semne” prin numele Lui. Câteva versete mai târziu noi citim: „Prin mâinile apostolilor se făceau multe semne și minuni în norod” (Fapte 5:12). În mod similar, Luca descrie cum Ștefan „făcea minuni și semne mari în norod” (Fapte 6:8). Domnul a îngăduit ca și Pavel și Barnaba „să facă semne și minuni prin mâinile lor” (Fapte 14:3; cf. 15:12).

Reformulând cu măiestrie profeția lui Ioel, Luca asociază minunile lui Isus și cele ale Bisericii primare cu semnele cosmice descrise de Ioel (Fapte 2:19, 20). Aceste evenimente miraculoase sunt „semne și minuni” ce marchează aceste „zile de pe urmă.” Luca, așadar, nu este doar conștient de rolul semnificativ pe care l-au jucat minunile în creșterea Bisericii primare, dar el și anticipează că aceste „semne și minuni” vor continua să caracterizeze lucrarea Bisericii din vremurile noastre. Și noi trăim în „zilele de pe urmă”, acea epocă cuprinsă între prima și cea de-a doua venire a lui Isus. Potrivit lui Luca, aceasta este o eră care va fi marcată de semne și minuni.

Luca nu segmentează rigid istoria mântuirii prezentată în cartea sa în perioade distincte. Împărăția lui Dumnezeu (sau noua eră când promisiunile legământului lui Dumnezeu încep a-și găsi împlinirea) este inaugurată cu nașterea miraculoasă a lui Isus (sau cu lucrarea publică a lui Isus, care a fost marcată de minuni) și continuă să se dezvolte progresiv până la cea de-a doua Lui venire și la împlinirea planului răscumpărător al lui Dumnezeu. Cincizecimea este un eveniment eschatologic semnificativ, dar nu reprezintă intrarea ucenicilor în noua epocă. Mai degrabă, Cincizecimea este împlinirea dorinței lui Moise ca „tot poporul Domnului să fie alcătuit din proroci” (Numeri 11:29; cf. Ioel 2:28,29; Fapte 2:17, 18) și, ca atare, reprezintă o echipare a Bisericii pentru misiunea pe care i-a rânduit-o Dumnezeu. Pe scurt, Luca pune accent pe continuitatea care îngemănează istoria lui Isus cu istoria Bisericii primare. Lucrarea în două volume a lui Luca reprezintă „o singură istorie a lui Isus Cristos,”⁵ un fapt sugerat de cuvintele introductive din Fapte 1:1.

O altă implicație semnificativă este aceea că nu putem data ziua de naștere a Bisericii ca fiind Ziua Cincizecimii. Graham Twelftree argumentează că, pentru Luca, trebuie să trasăm începutul Bisericii odată cu alegerea de către Isus a celor doisprezece. Twelftree declară: „Luca n-ar numi Cincizecimea ca fiind nașterea Bisericii. Pentru el, originile Bisericii [se găsesc] în chemarea și comuniunea urmașilor lui Isus în timpul lucrării Sale.”⁶ În plus, Twelftree afirmă că „lucrarea Bisericii nu este văzută ca fiind distinctă de lucrarea lui Isus, ci continuând-o pe aceasta.”⁷ Aceste concluzii, trase

în mare parte din descrierea pe care le-o face Luca apostolilor, sunt susținute de citarea de către Luca a profeției lui Ioel.

CONCLUZIE

Unul din punctele forte ale mișcării pentecostale este că aceasta interpretează promisiunea pogorării pe pământ a Duhului, care apare în citarea de către Petru a profeției lui Ioel, ca fiind un model pentru misiunea Bisericii. Această abordare a textului, deși se contrazice cu multe interpretări și ipoteze evanghelice, captează bine intenția lui Luca. Deși Luca este preocupat să accentueze temeinicia mărturiei apostolice, scopurile lui merg mult mai departe. Cartea lui Luca ne furnizează nu doar un simplu sumar de predicare apostolică. Prin lucrarea sa în două volume, Luca declară că Biserica, datorită primirii darului Duhului, nu este altceva decât o comunitate de profeți. Duhul Sfânt pogorât în Ziua Cincizecimii vine să împuternicească fiecare membru al Bisericii ca să-și împlinească chemarea profetică de a fi o lumină pentru neamuri.



ROBERT P. MENZIES, Ph.D.,
profesor suplinitor la Seminarul Teologic Asia Pacific din Filipine și la Seminarul Teologic Assemblies of God din Springfield, Missouri.

Acest articol este un rezumat al lucrării *Pentecost: This Story Is Our Story* (Springfield, Missouri: My Healthy Church, 2013).

NOTE:

1. James D.G. Dunn, *Baptism in the Holy Spirit* (Londra: SCM Press, 1970), 43.
2. Joel B. Green, *How to Read the Gospels and Acts* (Downers Grove: InterVarsity Press, 1987), 113.
3. Când mă refer la activitatea editorială a lui Luca, nu doresc în vreun fel să sugerez că această carte a lui Luca este inexactă din punct de vedere istoric. Mai degrabă, doresc doar să arăt că, deși Luca consemnează o istorie exactă, el face acest lucru având în vedere un scop teologic. În mod clar, Luca rezumă ocazional discursurile sau dialogurile, utilizându-și astfel propriul vocabular și stil pe măsură ce prezintă acest material. El parafrazează și citează din Vechiul Testament ca să scoată în evidență teme importante care apar de-a lungul cărții sale. Deși părerea mea este că lucrarea editorială a lui Luca reflectă cu precizie și pune accent pe teme dominicale și apostolice, întrebarea esențială la care caut să răspund se concentrează pe conținutul mesajului lui Luca. Acesta este mesajul care cred că este inspirat de Duhul Sfânt și care conferă autoritate Bisericii.
4. Luca 11:9–13 indică și faptul că Luca vede vocația profetică a lui Isus, a celor Doisprezece și a celor Șaptezeci (Luca 10:1) ca fiind aplicabile la biserica Lui.
5. Martin Hengel, *Acts and the History of Earliest Christianity*, trad. J. Bowden (Londra: SCM Press, 1979), 59.
6. Graham H. Twelftree, *People of the Spirit: Exploring Luke's View of the Church* (Grand Rapids: Baker, 2009), 28.
7. Ibid.

ATITUDINEA ESTE MAI MULT DECÂT PERSONALITATEA

de Marcia Lednicky

„Să aveți aceeași **atitudine** pe care a avut-o Cristos Isus...”
(Filipeni 2:5, NLT)

„Dumnezeu îi binecuvântează pe cei săraci cu duhul, care înțeleg că au nevoie de El, căci Împărăția cerurilor este a lor.

Dumnezeu îi binecuvântează pe cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați,

Dumnezeu îi binecuvântează pe cei smeriți, căci ei vor moșteni tot pământul.

Dumnezeu îi binecuvântează pe cei flămânzi și însetați după dreptate, căci ei vor primi satisfacție.

Dumnezeu îi binecuvântează pe cei miloși, căci ei vor avea parte de milă.

Dumnezeu îi binecuvântează pe cei cu inima curată, căci ei îl vor vedea pe Dumnezeu.

Dumnezeu îi binecuvântează pe cei ce lucrează pentru pace, căci ei vor fi numiți copii ai lui Dumnezeu.

Dumnezeu îi binecuvântează pe cei ce sunt persecutați pentru că au făcut ce este drept, fiindcă Împărăția cerurilor este a lor.

Dumnezeu vă binecuvântează atunci când oamenii vă batjocoresc și vă persecută și spun despre voi tot felul de minciuni și lucruri rele pentru că sunteți urmașii mei.

Bucurați-vă! Fiți fericiți! Căci o mare răsplată vă așteaptă în cer.”

Matei 5:3-12, NLT

Atitudinea noastră joacă un rol important în modul în care abordăm circumstanțele vieții de zi cu zi. Ultima propoziție din acest cunoscut pasaj adună esența a ceea ce vreau să comunic pe această temă. Matei 5:12 spune: **“FIȚI FERICIȚI, BUCURAȚI-VĂ, CĂCI O MARE RĂSPLATĂ VĂ AȘTEAPTĂ ÎN CER.”** ATITUDINEA mea îmi va influența abilitatea de a sluji; mai mult decât atât, ea va afecta dramatic relația mea personală cu Dumnezeu.

„Cu cât înaintez în vârstă, cu atât mai mult înțeleg ce impact are atitudinea asupra vieții. Atitudinea, pentru mine, este mai importantă decât faptele. Este mai importantă decât trecutul; decât educația, banii, circumstanțele, eșecul, succesul, decât ceea ce gândesc sau spun sau fac alți oameni. Este mai importantă decât înfățișarea, inteligența sau abilitățile. Aceasta va face să prospere sau să falimenteze o companie... o biserică... un cămin. E remarcabil că noi putem face în fiecare zi o alegere cu privire la atitudinea pe care s-o adoptăm în ziua respectivă. Nu ne putem schimba trecutul... nu putem schimba faptul că oamenii vor reacționa într-un anumit fel. Nu putem schimba ceea ce este inevitabil. Singurul lucru pe care îl putem face este să uzăm de

singurul lucru pe care-l avem, iar acela este atitudinea noastră... Sunt convins că viața înseamnă 10% ceea ce mi se întâmplă, iar 90% cum reacționez eu la ce mi se întâmplă. La fel este și în cazul tău... Noi suntem responsabili de atitudinea noastră.”
(Charles Swindoll)

EU SUNT ACELA CARE DECIDE CE FEL DE ATITUDINE VOI AVEA ÎN FIECARE ZI

Eu decid să iubesc chiar dacă voi fi rănit. Și uneori chiar așa se întâmplă. În lucrare, tu te rogi pentru oameni, lucrezi cu ei și investești o mare parte din timpul și din energia ta pentru bunăstarea lor spirituală. Uneori ei vor respinge dragostea lui Dumnezeu și s-ar putea chiar să spună lucruri dureroase despre tine sau să facă ceva împotriva ta. Dar, datorită dragostei lui Cristos care este în mine și datorită ascultării mele de Cuvântul Lui, eu voi continua să iubesc. De ce? Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că oricine poate iubi pe cei ce-l iubesc. Dar Scriptura ne îndeamnă să facem ceva mai mult. În Matei 5:46 Domnul nostru spune:

“Dacă îi iubiți doar pe cei ce vă iubesc, ce răsplată așteptați? Dacă sunteți buni doar cu prietenii voștri, cu ce vă deosebiți de ceilalți?” Când eu sunt plin de dragostea lui Isus, nu este greu să decid să-i iubesc chiar și pe aceia care îmi produc durere, pentru că aceasta este o revărsare a dragostei lui Cristos din inima mea. Amintiți-vă că Isus și-a arătat dragostea față de Iuda Iscarioteanul chiar și când acesta L-a trădat cu un sărut.

Eu decid să fiu fericit chiar și atunci când împrejurările sunt mult diferite față de cum aș vrea eu să fie. La urma urmei, eu trebuie să nu uit că adevărata fericire se clădește pe relația mea cu Isus Cristos și nimic nu poate lua bucuria și pacea Lui de la mine. Așa că eu decid să fiu fericit, ridicându-mă deasupra circumstanțelor dificile. “*Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!*” (Filipeni 4:4). Într-o lume reală, plină de răutate, Dumnezeu nu-mi promite că voi fi ferit de necazuri. Dar El îmi promite că va fi mereu cu mine. El știe exact unde mă găsesc și prin ce trec în fiecare moment. Cuvântul Său îmi dă asigurarea că El nu va permite niciodată mai mult decât pot eu să suport. Slavă Domnului pentru un asemenea har și pentru o asemenea mângâiere!

Eu decid să am o atitudine pozitivă. În Filipeni 4:8 apostolul Pavel spune: “*Îndreptați-vă gândurile înspre ceea ce este adevărat, onorabil, drept, curat, vrednic de iubit și de admirat. Gândiți-vă la lucrurile care sunt alese și vrednice de laudă.*” Persoanele optimiste sunt o atracție pentru alții, dar un spirit negativist îi alungă pe oameni. Ca niște credincioși care au biruință spirituală, trebuie să dorim ca oamenii cu care intrăm în contact să se simtă mai bine după întâlnirea cu noi. Scopul nostru spiritual ar trebui să fie acela ca orice om care petrece timp cu noi să ajungă să se simtă iubit, încurajat și binecuvântat.

Fiind un copil crescut în casa unui slujitor al Domnului, mi s-a explicat importanța atitudinii corecte față de alții. Părinții mei obișnuiau să-mi spună: “Există ceva bun în fiecare om; privește la ce este bun, iar de restul Se va ocupa Dumnezeu.” Și fiindcă ei chiar așa procedau, am văzut cum oamenii le răspundeau, la rândul lor, cu dragoste. Nu exagerez dacă spun că de nenumărate ori această învățătură din copilărie m-a ajutat în situații complicate sau în confruntarea cu persoane dificile. Da, noi toți întâlnim persoane „mai puțin perfecte” dar, cu ajutorul Duhului Sfânt din noi, ne putem păstra o atitudine corectă.

Eu decid să iert, dar vom discuta mai detaliat despre acest aspect într-un viitor articol.

Eu decid să fiu un slujitor devotat al lui Isus Cristos. La judecata finală, Domnul le-a spus celor ce-au dat dovadă de o atitudine de slujire autentică: “*Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut*” (Matei 25:40). Dacă eu caut cu adevărat să-L slujesc pe Stăpân, și nu să fiu slujit de alții, nu voi fi niciodată dezamăgit. Vine ziua cea mare a răsplătirii!

Se spune că, într-o zi, un băiat îmbrăcat sărăcăcios se uita cu jind la o vitrină. O doamnă l-a zărit, l-a luat de mână și l-a dus în magazin. Acolo i-a

cumpărat pantofi noi, șosete, un pulover, pantaloni și o jachetă. Apoi, l-a dus să bea niște ciocolată caldă și să mănânce niște sandvișuri. Băiatul s-a uitat lung la ea și a întrebat-o: “Sunteți cumva soția lui Dumnezeu?” Ea i-a răspuns: “Nu, eu sunt doar unul dintre copiii Lui”. La care băiatul i-a replicat: “O, știam eu că trebuie să fiți ceva rude.”

VASUL ALES

Stăpânul căuta un vas pe care să-l folosească; Pe raft erau multe – oare pe care-l va alege El? Ia-mă pe mine, strigă vasul de aur, sunt strălucitor și luminos, Eu sunt de valoare și fac bine orice slujbă. Frumusețea mea și luciul meu le vor eclipsa pe toate celelalte, Iar pentru unul ca Tine, Stăpâne, aurul e cel mai potrivit!

Stăpânul trecu mai departe fără a spune ceva; Privi la urna de argint, îngustă și înaltă; Eu te voi servi, Stăpâne drag, voi turna vinul Tău, Și voi sta la masă cu Tine de fiecare dată, Liniile mele sunt grațioase, gravura originală, Iar argintul meu este mereu un compliment pentru Tine.

Stăpânul trecu nepăsător către vasul de aramă, Acesta era cu gura largă, scund și lucios ca sticla. Aici! Aici! A strigat vasul, știu că eu sunt cel mai potrivit, Pune-mă pe masa Ta, să mă vadă toți.

Uită-te la mine, a strigat cupa de cristal pur, Transparența mea pune în valoare conținutul prețios, Deși sunt fragilă, te voi servi cu mândrie, Și știu că voi fi fericită să ajung în casa Ta.

Stăpânul merse apoi la un vas de lemn, Lustruit și sculptat, sigur pe el. Mă poți lua pe mine, Stăpâne drag, zise vasul de lemn, Dar prefer să fiu folosit pentru fructe, nu pentru pâine!

Apoi Stăpânul privi în jos și zări un vas de lut, Care zăcea acolo, gol și spart. Vasul n-avea nicio speranță să fie ales de Stăpân, Să fie curățat, reparat, umplut și folosit.

Ah! Acesta este vasul pe care speram să-l găsc, Îl voi repara și-l voi folosi, va deveni al Meu. Nu-mi trebuie un vas mândru și orgolios; Nici unul care se limitează a sta pe un raft; Nici unul cu gura mare, superficial și zgomotos; Sau unul care-și arată mândru conținutul; Nici cel care crede că le poate face bine pe toate; Ci doar acest simplu vas de lut, umplut de puterea Mea.

Apoi El a ridicat cu grijă vasul de lut, L-a reparat, l-a curățat și l-a umplut. I-a zis cu blândețe: Ai de lucru acum, **Dar e simplu: tu să torni în alții ce torn Eu în tine.**

de Beulah V. Cornwall

Rugăciunea noastră trebuie să fie: “O, Dumnezeule, ajută-mă să fiu slujitorul Tău. Arată-mi ocaziile în care să pot exprima dragostea Ta față de cei din jurul meu. O, Doamne, fie ca dragostea Ta să se reverse prin mine spre familia mea, spre copiii mei, spre soțul sau soția mea, spre biserica mea și spre toți cei cu care vin în contact în activitățile mele zilnice.” Roagă-te ca dragostea lui Dumnezeu să curgă prin tine. Cea mai importantă atitudine nu este să ne întrebăm ce putem face noi pentru Domnul; mai degrabă este vorba despre ce suntem gata să-I dăm voie lui Dumnezeu să facă prin noi.

Eu decid să am o atitudine de mulțumire. Sunt atâtea pentru care putem și ar trebui să fim mulțumitori. Străduiește-te să-ți faci obiceiul de a-ți număra zilnic binecuvântările. Mai ales, să fim mulțumitori că cineva ni l-a prezentat pe Isus și acum avem și noi privilegiul de a împărtăși altora mesajul speranței. Aceasta este cea mai nobilă chemare în viață: să fii ales să-L reprezinți pe Isus prin vorbă și prin faptă. Acceptă poziția pe care ți-a dat-o Dumnezeu ca pe o șansă, nu ca pe o datorie. Ține minte, El nu-ți va cere niciodată să faci ceva ce El nu ar face pentru tine. Cristos Și-a arătat dragostea când a venit pe acest pământ și a murit pe cruce pentru păcatele noastre. Fii mulțumitor că ai un cămin, o familie și, mai mult ca orice, un Dumnezeu personal care te iubește. Noi suntem cu adevărat binecuvântați.

Eu decid să nu mă închid în mine. Una sau două experiențe negative pot produce o astfel de atitudine și foarte repede noi începem să credem că toți au ceva împotriva noastră. Iar asta produce întotdeauna sentimente negative față de alții, iar în inima noastră pot apărea resentimente. Niciunul din noi nu este perfect, iar noi trebuie să evaluăm onest orice critică. Poate că acea persoană este folosită de Domnul ca să ne arate un domeniu din viața noastră care trebuie să intre sub controlul Lui.

Eu decid să nu am un duh de judecată. Să nu uităm, vom fi judecați așa cum judecăm și noi. Cineva a zis: „Nu te enerva că nu poți să-i faci pe alții să fie cum ai vrea tu, fiindcă nici pe tine nu te poți face cum ai vrea să fii”. Eu trebuie să-l iubesc pe păcătos, dar să urăsc păcatul. Aceasta este deseori o provocare uriașă; totuși, Duhul Sfânt ne va ajuta să menținem o inimă sensibilă față de aceia care nu l-au primit pe Cristos sau care nu sunt maturi spiritual.

Eu decid să nu fiu critic. Un spirit critic va crește în intensitate și în final mă va distruge. George Bernard Shaw a zis: „Ai face bine să te păstrezi curat și luminos, pentru că tu ești fereastra prin care vezi lumea”. Evită cu grijă atitudinea critică, plină de amărăciune, față de ceilalți membri ai congregației, față de liderii și slujitorii bisericii. Tu înțelegi că trebuie să-ți ții gândurile și cuvintele sub un control atent. E foarte ușor ca cineva să dezvolte prostul obicei de a critica. Refuză, pur și simplu, să găsești greșeli în alții sau să-i vorbești de rău. Grăbește-te să apreciezi, nu să condamni. Un pasaj biblic pe care-l citez deseori este: “Doamne, fie cuvintele gurii mele și meditațiile inimii mele acceptabile înaintea Tă, o, Doamne, Stânca și Mântuirea mea.” (Psalmul 19:14, KJV).

FII ATENT LA ATITUDINEA PE CARE O AI

Noi trebuie să **fim mereu atenți la atitudinea noastră**, știind că vrăjmașul caută pe orice cale să aducă descurajare și înfrângere în viața noastră; dacă facem așa, cu deplină speranță, este surprinzător de ușor să ne încredem în Dumnezeu pentru lucruri încă și mai mari pe care El le va face pentru noi. Ce bine este să înțelegem că El dorește să ne folosească precum niște vase ale Sale. Gândește-te la impactul pe care-l poți avea când răspândești bucuria lui Dumnezeu, când ești o voce care încurajează, când demonstrezi pacea care vine din slujirea lui Isus. Nu lăsa ca o atitudine greșită să înăbușe dragostea Lui care trebuie să curgă prin tine către alții. Mai degrabă, alege zilnic o atitudine spirituală pozitivă. Da, este adevărat că noi avem nevoie să ne ajustăm frecvent atitudinea. Înțelege că această „atitudine” înseamnă mai mult decât un anume tip de personalitate; este trăirea în lumina harului Său și umblarea în Duhul. Continuă să crești în credință. Lasă-L pe Duhul Sfânt să te modeleze aidoma lui Cristos. Atitudinea ta va aduce glorie Numelui Său.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, atitudinea noastră călăuzită de Duhul Sfânt îi va inspira pe alții să aibă o imagine mai clară despre El. Dacă prin exemplul tău arăți beneficiile unei atitudini bune, evlavioase, vei oferi familiei tale și celor din jurul tău unul dintre cele mai mari daruri. Chiar dacă părinții mei sunt acum la Domnul, eu voi fi veșnic recunoscătoare fiindcă din cuvintele lor și din exemplul vieții lor am învățat să privesc mereu la ce este bun în fiecare om și în fiecare situație.

Aștept cu nerăbdare să vă împărtășesc mai multe în numărul viitor. Dumnezeu este bun, iar noi suntem binecuvântați. El va face lucrări mari *cu noi și prin noi*.



MARCIA LEDNICKÝ se adresează deseori femeilor la retreat-uri, conferințe și seminarii. Ea este înzestrată cu abilitatea unică de a raporta provocările vieții zilnice la adevărul biblic. Lucrarea ei de conferențiară este întărită de talentul său vocal extraordinar prin care ea face cunoscută dragostea lui Hristos

CHEMAREA LA ALTAR: SCOATEREA NĂVODULUI

de H. Maurice Lednicky

„*Scoaterea năvodului*” este o expresie destul de folosită „Sprintre predicatorii penticostali și se referă la chemarea la altar sau răspunsul public la mesajul unei predici. Originea ei o găsim în Scriptură, unde ni se spune că, după ce niște pescari și-au umplut mrejele la o pescuire minunată, Isus i-a chemat să devină „pescari de oameni”. (Orice bun pescar știe că peștele nu este prins până nu ajunge în barcă.)

Acest lucru este de mare importanță. Exact în momentul când Duhul Sfânt clarifică mesajul predicat din Cuvânt este cel mai bun timp pentru a îndemna oamenii la acțiune. Ce se petrece atunci determină adesea dezvoltarea ulterioară a seminței plantate. Surprinzător, același mesaj atinge o coardă sensibilă în mulți oameni care au personalități diverse și care se află în circumstanțe foarte diferite. În mod sigur, aceasta este lucrarea supranaturală a Duhului.

În cei aproape 50 de ani de călătorii pentru slujirea Domnului, am întregat mulți pastori cât de des fac ei o chemare la altar. În bisericile care cunosc o trezire permanentă și care au tot timpul nou-converțiți, răspunsul este, fără excepție: „La fiecare serviciu.” Oamenii răspund la predicarea Cuvântului lui Dumnezeu când li se dă ocazia s-o facă.

Unii pastori/predicatori s-ar putea să nu adreseze această invitație de teamă că nu va ieși nimeni în față. Astfel de îngrijorări trebuie lăsate deoparte. E mai bine să oferim ocazia și să nu avem un răspuns, decât să nu dăm această șansă chiar și unui copilăș a cărui inimă a fost mișcată de Duhul și este gata să răspundă.

Predicatorul trebuie să pregătească din timp invitația, cu multă rugăciune, și s-o considere ca parte integrantă a mesajului. Aceasta nu restricționează în vreun fel lucrarea suverană a Duhului Sfânt, dacă slujitorul rămâne sensibil la călăuzirea Duhului. Dacă sunt limite de timp impuse de situație (de exemplu, două sau mai multe servicii duminică dimineața), durata de timp alocată predicii ar trebui să fie suficientă ca să includă și un răspuns adecvat din partea adunării.

De asemenea, ar trebui să se ofere frecvent instrucțiuni (prin predicare/învățare) despre prioritatea întâlnirii cu Dumnezeu la altar. Aceasta nu doar că întărește credința în puterea lui Dumnezeu, dar servește și ca o reamintire a dependenței noastre totale de El în orice situație din viață.

Nu toate răspunsurile dorite sunt identice – ele ar putea fi categorisite ca *imediate* și *pe termen lung*. Desigur, întreaga lucrare a Duhului Sfânt schimbă vieți și, în final, are un efect *pe termen lung* asupra credinciosului. Totuși,

răspunsul *imediat* presupune o reacție publică la nevoia de mântuire, vindecare divină, botezare cu Duhul Sfânt sau alte nevoi în care o lucrare a harului divin se poate manifesta la altar. Acele decizii care necesită acțiuni ulterioare și/ sau permanente (precum împăcarea, restaurarea relațiilor, rugăciunea disciplinată, mărturisirea despre Cristos) se pot încadra în categoria *pe termen lung*.

• Fii pregătit spiritual

Prezentarea publică este validată de pregătirea în particular. Oare am repetat atât de des nevoia de pregătire spirituală încât deseori o menționăm pe scurt și trecem apoi la alte preocupări? Aceasta este premisa fundamentală pentru o lucrare eficientă la orice nivel. În cartea sa clasică *Putere prin rugăciune*, E.M. Bounds spune: „Predicatorii ce obțin rezultate mărețe pentru slava lui Dumnezeu sunt oameni care mai întâi au stăruit în rugăciune înaintea lui Dumnezeu și numai după aceea s-au aventurat să pledeze înaintea oamenilor. Predicatorii care se roagă cu stăruință, în cămăruța lor, înaintea lui Dumnezeu, au un impact puternic de la amvon asupra oamenilor.”

• Apelul să fie făcut cu pasiune

Avocații, politicienii și adepții unei cauze sunt mult mai eficienți dacă pun pasiune în pledoariile lor. Pierzania omenirii nu este o problemă relativă peste care să treci ușor cu vederea, sau un desert pe care-l servești doar dacă îți place. Destine veșnice se sprijină pe o decizie – alegerea între cer și iad. Dacă Evanghelia este adevărată – și e clar că este – atunci mesajul mântuirii, al speranței, eliberării, vindecării, restaurării și nenumărate alte promisiuni prezente și viitoare n-au nevoie de nicio justificare. Fii tu însuși convins! Atunci și numai atunci îi poți convinge și pe alții.

• Nu da un semnal confuz

Încadrarea în intervalul de timp stabilit pentru serviciul divin, anunțurile și alte activități planificate (oricât de justificate pot fi ele) se interferează deseori cu chemarea la altar. Dacă te grăbești cu chemarea, permițând congregației să plece, tu vei trimite un semnal confuz celor pe care Duhul Sfânt i-a mișcat să vină la altar. Oamenii vor interpreta că invitația este ne semnificativă.

Nu face chemarea la altar în pripă, ci mai degrabă schimbă alte lucruri. O parte din timpul de închinare poate deveni un timp de slujire eficientă la altar după mesaj și chemare. Predicarea Cuvântului lui Dumnezeu și lucrarea Duhului

Sfânt în inimile oamenilor ar trebui să reprezinte cea mai de seamă prioritate în orice serviciu de închinare. Un timp de așteptare înaintea Domnului imediat după aceea este mai util pentru chemare decât orice alt moment viitor.

- **Fii specific**

Dacă predici un mesaj de evanghelizare, adresează acea invitație necredincioșilor, adică celor care au cu adevărat nevoie de mântuire. Același lucru este valabil și în cazul botezului cu Duhul Sfânt sau în cazul vindecării divine. Dar la fel de specific ar trebui să fii când predici despre căsătorie sau relațiile de familie, despre zeciuială, despre chemarea la slujire sau misiune, ori despre unitatea adunării locale.

Eu prefer să le cer oamenilor să iasă în față pentru rugăciune. Cu siguranță, nu este vorba de a face pe cineva să se simtă jenat, ci este vorba, mai degrabă, de o mărturisire publică a unei nevoi. Până când un om nu este dispus să corecteze incapacitatea sa de a-și îndrepta natura păcătoasă, solicitând ajutorul divin, este puțin probabil că el va cunoaște vreodată eliberarea și biruința spirituală.

- **Folosește o varietate de metode**

Ca pentecostali, ne lăudăm că n-avem șabloane, dar chiar și ceea ce se poate considera ca o abordare nonliturgică poate deveni ceva șablonat. „Plecați-vă capetele, închideți-vă ochii, ridicați-vă mâinile, ridicați-vă în picioare, veniți în față” n-ar trebui să fie singurele noastre abordări în momentele de rugăciune. Acestea sunt valabile, dar există și alte metode eficiente. Permite-I Duhului Sfânt să te folosească în mod creativ. Nu uita să planifici chemarea ca o parte a mesajului. Roagă-te serios în această privință. Gândește-te la fiecare detaliu. Cu siguranță, Duhul poate pune mai dinainte călăuzire în inima ta.

- **Să ai la altar lucrători bine pregătiți**

E demoralizator să vezi că multe biserici n-au pregătit lucrători care să slujească la altar. Deseori trebuie să solicite ca cineva să vină și să se roage împreună cu cei ce-au răspuns chemării la altar. Beneficiile eterne de a avea lucrători sensibili la călăuzirea Duhului și cu o pregătire biblică solidă pot fi hotărâtoare. Sfătuirea individuală și personală a celui care-L caută cu sinceritate pe Dumnezeu îi va aduce acestuia răspunsuri la întrebări și-l va ajuta să înțeleagă adevăruri pe care mai înainte poate că nu le-a înțeles.

- **Folosește cântăreți cu o sensibilitate spirituală**

Sociologii au ajuns demult la concluzia că filozofia unei culturi este exprimată cel mai clar prin muzica ei. Duhul lăuntric al credincioșilor se exprimă prin cântări și imnuri. Tiparul acesta apare deseori în Scriptură. Muzica a fost o parte integrantă a închinării înaintea lui Dumnezeu și a exprimării laudelor la adresa Lui.

Muzicieni plini de ungere care slujesc în armonie cu Duhul pot ridica foarte mult calitatea slujirii la altar. Îndeamnă-i pe membrii congregației să se roage pentru ei. De asemenea, informează-i pe cei din echipa de închinare despre tema mesajului. În unele situații, pregătește anumite cântări sau fragmente dintr-o cântare, așa încât să nu existe întreruperi în

timpul programului de închinare, venindu-le în ajutor celor din echipa de laudă atunci când aceștia încearcă cu disperare să găsească o cântare potrivită. Consideră-i pe cântăreți ca o extensie a mesajului.

- **Urmează călăuzirea Duhului**

Aceasta este la fel de importantă ca și necesitatea de a fi pregătit spiritual. Trebuie să fii oricând pregătit să intri pe aceeași lungime de undă cu Duhul. În experiența mea, având adeseori în față o adunare despre care nu cunoșteam nimic, am observat că gândul îmi era îndreptat spre alegerea unor teme specifice, de care nu fusesem în prealabil informat. Acest lucru exercită un impact puternic atât asupra credincioșilor cât și a necredincioșilor. Credința crește în astfel de situații.

Învăț să ascuți vocea Duhului și urmează-o cu reverență și smerenie.

- **Slujește personal celor care răspund chemării la altar**

Aceasta nu diminuează slujirea la altar a celorlalți lucrători. Nici nu individualizează un concept de conducere de genul *interpret/audiență*. Mai degrabă, exprimă credința care emană dintr-o inimă plină de preocupare și compasiune. Este extrem de important să-i saluți pe oameni în timp ce aceștia părăsesc sala; totuși, dacă este vorba despre o alegere care trebuie făcută, acordă prioritate slujirii celor în nevoie ce așteaptă la altar.

- **Dă posibilitatea celor care doresc să aducă o mărturie publică**

Vechiul model de serviciu divin în care se rosteau mărturii publice traversează o perioadă de criză – în unele situații, probabil pe bună dreptate. Din nou, sub ungera Duhului, fii creativ. Invită-i în prealabil pe unii să aducă o mărturie (pe baza a ceea ce cunoști personal sau pe baza a ceea ce ai aflat de la un lucrător la altar). Rămâi lângă persoana respectivă. Ține-i microfonul. Pune întrebări ca să-l ții pe vorbitor la subiect. Ce încurajator este să auzim cum Dumnezeu a intervenit în viețile oamenilor!

Chemarea la altar nu trebuie văzută ca pe ceva care să umple timpul până la încheierea unui serviciu divin. Când Cuvântul lui Dumnezeu este propovăduit, Duhul Sfânt iluminează adevărul și-i convinge pe cei care-l aud. Predicatorul trebuie doar să tragă năvodul.



Dr. H. MAURICE LEDNICKÝ a fost ordonat pastor de către Assemblies of God cu mai bine de 50 de ani în urmă. El este autor, evanghelist, pastor, misionar și fost președinte al Central Bible College, Springfield, Missouri.



DĂRNICIA: SEMĂNATUL ȘI SECERATUL

Discuție înainte de colectă

Dărnicia ta va fi o binecuvântare pentru mulți. Dar, mai mult decât atât, de dărnicia ta vei beneficia tu însuși. Poate te întrebi: „Cum poate dărnicia să-mi aducă mie beneficii?”

Dărnicia ne face mai asemenea lui Dumnezeu și ne apropie de El, ne oferă un antidot la materialism, ne întărește credința și face o investiție în eternitate. În plus, dărnicia se întoarce la noi ca o binecuvântare.

Proverbe 11:25 spune: „Sufletul binefăcător va fi săturat, iar cel ce îi înviorează pe alții va fi înviorat și el.” Tot ceea ce dai, vei primi înapoi. Dacă ești generos cu critica, vei primi și tu multe critici. Dacă ești generos cu bârfa, vei fi și tu bârfit. Dacă ești generos în cuvinte de încurajare, vei fi și tu încurajat de alții. Aceasta este legea semănatului și a seceratului. Dacă ești generos cu banii tăi, vei primi și tu bani. Este o lege a vieții. Omul generos va prospera. „Cine înviorează pe alții va fi înviorat și el.”

Așa că te îndemn să te bucuri de beneficiul de a dăruia – având deplina credință că Dumnezeu te va binecuvânta pe măsura dărnicii tale.

GLENN REYNOLDS, Hampton, Virginia



FĂURITORUL DE CERCURI

» MARK BATTERSON

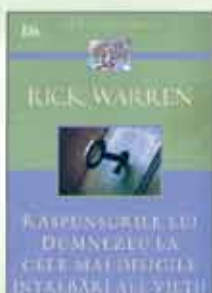


Folosind legenda adevărată a lui Honi, făuritorul de cercuri, care a înconjurat în rugăciune seceta cruntă ce a lovit Israelul în primul secol î.H., până când a venit ploaia, Mark Batterson te va ajuta să începi să-ți identifice visurile și minunile viitoare pe care trebuie să le înconjori în rugăciune pentru a primi răspunsul de la Dumnezeu.

246 p. • 14 x 20,5 cm • 25,07 lei

RĂSPUNSURILE LUI DUMNEZEU LA CELE MAI DIFICILE ÎNTREBĂRI ALE VIETII

» RICK WARREN



Răspunsuri din Biblie care-ți pot schimba concepția despre viață – și chiar viața. Rick Warren scrie: „În fiecare dintre aceste douăsprezece studii veți descoperi modalități simple de aplicare a adevărului lui Dumnezeu în viața personală și familială, în alte relații și în slujba dumneavoastră. Veți fi câștigați în urma parcurgerii acestei cărți dacă-i veți urma îndeaproape sfaturile!”

221 p. • 13 x 18,5 cm • 25,07 lei

O VIAȚĂ TRĂITĂ ÎN DUHUL

» GEORGE O. WOOD



O viață trăită în Duhul oferă o compilație completă de perspective cu privire la persoana și lucrarea Duhului Sfânt, din partea liderului denominațiunii noastre. Este unică abilitatea lui Dr. Wood de a formula teologia pentecostală adevărată în moduri creative și revigorante.

162 p. • 13,5 x 20,5 cm • 21,80 lei



LUMINĂ PENTRU PASUL URMĂTOR

» STORMIE OMARTIAN

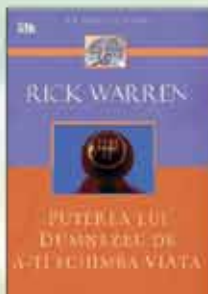


Te-ai întrebat vreodată cum poți să ajungi acolo unde trebuie să ajungi în viață și să înaintezi către scopul pe care îl are Dumnezeu pentru tine? În acele momente când drumul pare nesigur, învață să te prinzi de mâna lui Dumnezeu și lasă-L, pe El să te conducă înspre locuri în care n-ai putea ajunge niciodată fără El.

171 p. • 14 x 20,5 cm • 25,07 lei

PUTEREA LUI DUMNEZEU DE A-ȚI SCHIMBA VIAȚA

» RICK WARREN



Folosind adevăruri biblice simple dar puternice, această carte îți oferă îndrumări practice cu privire la tipuri concrete de schimbări și te conectează la sursa de putere pentru a reuși să faci schimbările pe care ți le dorești atât de mult.

282 p. • 13 x 18,5 cm • 25,07 lei

SIMȚI CĂ VREI SĂ RENUNȚI?

» DAVID WILKERSON



În această carte autorul examinează problema universală a descurajării și îți oferă o speranță reală pentru zilele, săptămânile, lunile și anii care îți stau în față. Îți arată cum: să învingi ispita, să renunți la sentimentul de vinovăție, să ai încredere în Dumnezeu că te va, scoate din furtună, să învingi păcatul, să aștepti răspunsul lui Dumnezeu la rugăciune, și multe altele.

151 p. • 14 x 20,5 cm • 21,80 lei

O FEMEIE DUPĂ INIMA LUI DUMNEZEU

» ELIZABETH GEORGE



Adevărată pace și bucurie vin atunci când femeile îl urmează pe Dumnezeu în fiecare domeniu al vieții lor – și devin femei după inima Lui. Cu grație și căldură, sunt prezentate învățături biblice practice cu privire la modul în care poți urmări prioritățile lui Dumnezeu privitoare la: umblarea cu Domnul, slujirea creștină, casa ta, soțul tău, copiii tăi.

439p • 13,5 x 20,5 cm • 32,70 lei

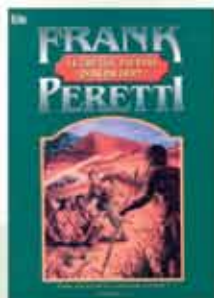
O FATĂ DUPĂ INIMA LUI DUMNEZEU » ELIZABETH GEORGE



Teame! Prietenii! Activitățile! Părinții! Viața unei fete adolescente este plină de multă acțiune – și uneori de multă confuzie! Cum pot să găsesc o prietenă bună, adevărată? Cum să mă înțeleg cu frații și surorile mele? Cum pot să-mi fac timp pentru Isus în viața mea încărcată? Cum pot să știu ce este bine să spun și să fac – mai ales că eu sunt una care reușese să-o dau în bară cu precizie matematică?

101 p. • 13,5 x 20,5 cm • **18,53 lei**

SECRETUL PIETREI DIN DEȘERT » FRANK PERETTI



Arheologul Dr. Jacob Cooper ajunge în Togwana însoțit de copiii săi, Jay și Lila și având un singur scop – să descopere secretul ce se ascunde în spatele Pietrei înalte de trei mii de metri, apărută în mod misterios peste noapte. Cine ar fi putut să excaveze, să taie cu dalta și să transporte colosală Piatra? Neliniștea celor trei Cooper s-a prechimbat în curând în teroare...

174 p. • 13 x 19 cm • **16,35 lei**

ÎNTR-O GROAPĂ CU UN LEU, ÎNTR-O ZI CU NINSOARE » MARK BATTERSON



Ce-ar fi dacă viața pe care ți-o dorești cu adevărat și viitorul pe care Dumnezeu îl dorește pentru tine se ascunde chiar acum în spatele celei mai mari probleme... a celui mai mare eșec... a celei mai mari temeri? Citește această carte și vei fi motivat să trăiești o viață de biruință.

187 p. • 13,5 x 20,5 cm • **25,00 lei**

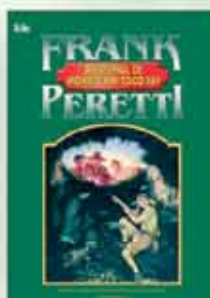
UN TÂNĂR DUPĂ INIMA LUI DUMNEZEU » JIM GEORGE



A-l urma pe Dumnezeu este cu adevărat o aventură – una care se poate transforma într-o aventură extremă. A deveni un tânăr după inima lui Dumnezeu seamănă mult cu a escalada un munte. Vei găsi tot felul de provocări pe drum!

198 p. • 13,5 x 20,5 cm • **21,80 lei**

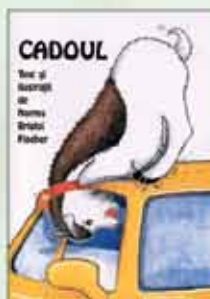
BLESTEMUL DE MOARTE DIN TOCO-REY » FRANK PERETTI



Lila și Jay li s-au alăturat tatălui lor într-o misiune în junglele Americii Centrale, unde un grup de vânători de comori americani ajunseseră deja victimele blestemului de moarte din Toco-Rey. Înainte ca dr. Cooper să dezlege misterul, copiii lui sunt răpiți și integritatea îi e probată. Ce preț va plăti el pentru a-și recupera copiii? Comoara din mormântul lui Kachi-Tochetin chiar valorează mai mult decât aurul?

164 p. • 13 x 19 cm • **16,35 lei**

CADOUL » NORMA BRISTOL FISCHER



Norma Bristol Fischer are o pasiune pentru a spune întâmplări despre Dumnezeu copiilor. Cadoul este un exemplu despre stilul său unic de a folosi animale ca să relateze adevăruri biblice.

Dacă ești părinte, bunice sau prieten, oferind Cadoul unui copil va fi o expresie a dragostei tale. Această carte poate fi o ocazie să faci din ea un cadou special pentru copil.

42 p. • 15 x 21 cm • **8,72 lei**



CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU LA DISPOZITIA TA!

BIBLIA DE STUDIU PENTRU O VIAȚĂ DEPLINĂ » EDIȚIA DELUXE CU INDEX

- copertă piele ecologică, roz/maro • **199,47 lei**
- copertă piele ecologică, gri/negru • **199,47 lei**
- copertă piele bleumarin, auriu • **207,00 lei**
- copertă piele neagră, auriu • **207,00 lei**